СЕРПЕНЬ

1974

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 15 (937)

Ціна номера 12 коп.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Що не кажи, а спека знесилює людину: більше півлітра один не подужаєш.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

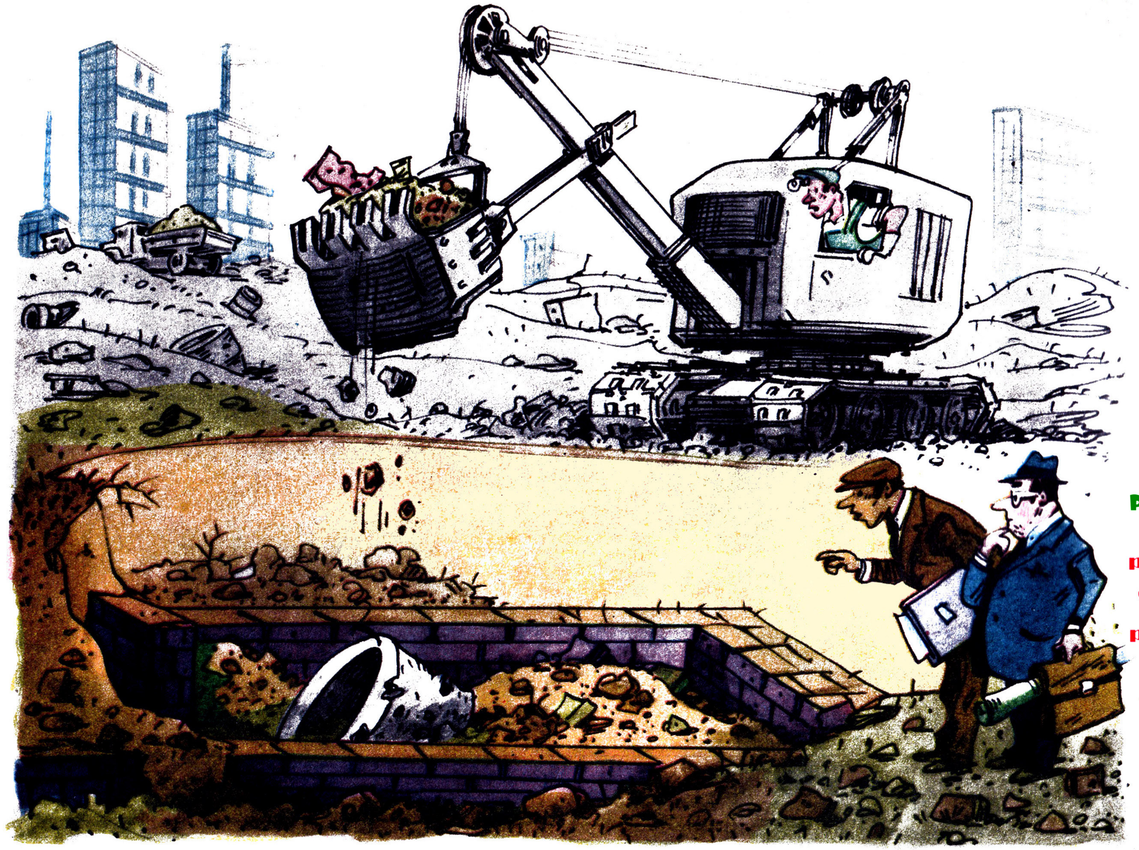

— Виявляється, тут уже щось починали будувати.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Телеграфне Агентство Перця

ЮВІЛЕЙНИЙ ПОТЕРПІЛИЙ

ОЛЕКСАНДРІЯ Кіровоградської області. (Кор. ТАП). Днями на вулиці Шевченка відбулося торжество. Під звуки туша представник міськради вручив громадянинові К. букет квітів і новенькі милиці. Громадянин К. виявився сотим перехожим, котрий упав у траншею, викопану вздовж вулиці ще у жовтні минулого року. Після урочистої церемонії щасливця відвезли до місцевої лікарні.

ВОРОЖІННЯ НА ВОДІ

Кадри ворожбитів готує Трускавецький завод мінеральної води (Львівського облхарчопрому). Робить він це за допомогою пляшок із мінеральною водою «Трускавецька», на яких написано «Строк зберігання 1 місяць», але не сказано, від якого числа треба відлік часу починати.

Практично доведено, що такий метод підготовки кадрів дає найкращі результати: кожен, хто купує пляшку «Трускавецької», зразу ж починає ворожити на воді.

ТАЄМНИЧИЙ КУРГАН

ЧЕРКАСИ. (Кор. ТАП). Гарячі суперечки поміж туристами, які приїздять до Черкас, викликає високий курган, що бовваніє в районі залізничної станції. Одні твердять, що це — скіфська могила, інші переконують, що козацька, треті обстоюють думку, що це — погаслий вулкан. І тільки працівники Черкаської облспоживспілки можуть пояснити природу цього таємничого пагорба. Він, виявляється, виріс із... кухонної солі, яку протягом кількох літ навозила сюди Черкаська міжрайбаза.

Коли ж на тій базі буде нарешті збудовано склад для зберігання солі, кооператори не нажуть. Це ще й досі для всіх лишається таємницею.

СУСІДКА ВИННА

Шофер був, як кажуть, добряче під мухою —
І вийшла у нього з-під влади машина.
От лікар сердегу уважно вислухує
Й зітхає: — І знову горілочка винна.

Той очі розплющив, обурився: — Ніскілечки!
Щоправда сьогодні я вихилив чарку,
Але, я клянусь, ні при чому горілочка!
В усьому виню я сусідку Одарку.

— Виходить, причиною — віченькі карії?
Ви, мабуть, закохані в неї по вуха?
— Та ні, в неї чорний-пречорний котяра є.
Він шлях перебіг мені вранці, псяюха!

Петро РЕБРО.

Мал. Й. КОГАНА

— Зробіть мені, будь ласка, подарунок...

РОЗМОВА З БАБУНЕЮ

Онучка:
—Чому, бабуню, ви до мене в гості
не йдете?
Чим я зобидила вас, бабцю мила?
Бабуня:
—Я обижаюся на тебе, внученько,
за те,
Що ти мене бабусею зробила.

ТУРБОТЛИВІ БАТЬКИ...

Батьки чимало витратили сили,
Щоб етикетові застольному
навчить синка.
Виделкою й ножем орудувать
навчили,
Та не навчили хлопчика тримати
молотка.

ЙОГО ХОББІ

І в нього хоббі є своє:
Нічого не робить, тільки п'є,
Нічого не робить, тільки п'є,
А прийде додому, а додому
прийде —
Жінку б'є.

ЗАГУБЛЕНЕ ОБЛИЧЧЯ

Частенько люди молоді
Обличчя гублять в бороді...

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

КОМУ ЖМУРИТИСЬ?

— Раз, два, три, чотири, п'ять...
— Я йду шукать!

Гамір дітлахів, що долинає з вулиці, нагадав мені і про мій клопіт. Я — теж ходив. І — теж шукав. Шукав цінну річ, загублену керівниками Чигиринського комбінату комунальних підприємств, а відшукати її, попри всі мої старання, так і не зміг.

Чому?

А тому, що, як виявляється, не тільки діти, але й дорослі чоловіки та жінки часом люблять гратися в піжмурки.

— Вашою рукою писано? — питаю у Геннадія Івановича Веретинського — головного інженера Чигиринського комбінату комунальних підприємств.

Геннадій Іванович, скоса подивившись на папірець, ствердно киває головою.

— Ну, моєю... А в чім справа?

Справа в тім, що це — не звичайний папірець, а грошовий документ — наряд. Він, цей наряд, свідчить, що громадянинові міста Чигирина М. В. Грищенку з каси Чигиринського комбінату комунальних підприємств виплачено 270 карбованців за зварювання металевих деталей. А той громадянин, уявіть собі, про ці гроші і про це зварювання й гадки не має.

— Але ж — підпис... — пробує заперечити головний інженер.

Підпис, як це доведено спеціалістами, підроблений.

— То хто ж його підробив? — щиро дивується Геннадій Іванович.

Я — теж дивуюся.

Бо у мене під руками ще два десятки таких самих нарядів. Хто їх виписував — знаю: Геннадій Іванович Веретинський. Він і сам цього не заперечує. Хто перевіряв — мені також відомо: Надія Володимирівна Шаповал, економіст комбінату. Хто власноручним підписом санкціонував виплату грошей по цих нарядах — теж не секрет: Іван Васильович Іскра санкціонував, начальник Чигиринського комбінату комунальних підприємств. А от хто ці гроші одержував — хоч убийте, сказати не можу...

Люди, на яких виписано ці наряди, про них і уявн не мають. Гроші, які вони нібито за нарядами одержали, їм і уві сні не снилися.

То кому ж, питається, ці гроші дістались?

— Кому?.. — знизує плечима касирка комбінату Людмила Василівна Родуловська. — Та, певно ж, тому, хто за них розписувався у платіжних відомостях.

— Феодосія Іванівна Нещадименко розписувалася?

Касирка не пам'ятає. Та й справді, хіба все можна утримати в пам'яті?!.

А деякі люди, між іншим, утримали. Аніпрохи не напружуючи мізки, вони згадали, що Ф. І. Нещадименко, зарахована на посаду робітниці по благоустрою, жодного дня на комбінаті не працювала; що заяву про її бажання влаштуватися на цю роботу за неї написав майстер по благоустрою Микола Семенович Коваленко; що дочка Ф. І. Нещадименко — працівниця того ж комбінату М. Г. Олищацька, розписавшись у відомості за матір, одержані гроші тут же передавала Коваленкові.

Цей майстер по благоустрою був на всі руки майстер. Він таким же мудрим способом оформив на роботу Г. К. Назаренка, а 320 карбованців, виписаних йому, передав «по інстанції».

Що то була за інстанція, майстер Коваленко згадати не може. У нього, точнісінько як і у касирки Родуловської, часом бувають провали в пам'яті...

— А Віра Мусіївна Левченко розписувалася у платіжних документах?

Касирка морщить лоба, думає. Довго, довго думає. Аж поки їй на допомогу не приходить Надія Володимирівна Шаповал. Ота, що, пригадуєте, перевіряла наряди, виписані головним інженером Веретинським. Тоді вона працювала рядовим економістом, тепер обіймає посаду старшого бухгалтера (на правах головного). Вислужилася...

Так от, стежачи за тим, як болісно касирка намагається пригадати, чи у відомостях на зарплату розписувалася сама Віра Мусіївна Левченко, старший бухгалтер Надія Володимирівна Шаповал раптом приходить їй на допомогу.

— За Левченко, — каже вона, — розписувалася я. І гроші за неї одержувала теж я.

Несподівана відвертість старшого бухгалтера якимось дивним чином настроює і касирку на той же лад. Вже не мружачи очей і не зморщуючи лоба, Людмила Василівна раптом згадує, що гроші для виплати підлеглим вона багато разів передавала Геннадію Івановичу Веретинському, Івану Васильовичу Іскрі та Миколі Семеновичу Коваленку. А вони, спасибі їм, описля акуратно повертали їй платіжні документи. Вже підписаними. Про те, що хтось таким чином може сфальсифікувати чиїсь підписи, вона, уявіть собі, й не думала...

А ревізори? Адже ж ревізори облкомунгоспу Петро Семенович Жигайло та Андрій Маркелович Ватрушкін не раз перевіряли роботу Чигиринського комбінату комунальних підприємств. Невже вони не помічали, що його керівники, загубивши останні крихти совісті, нахабно обкрадають державу?

Обласних ревізорів, як виявляється, надзвичайно зворушувало, що кожен їх приїзд до Чигирина місцеві комунальники відзначають, як грандіозне свято дружби і миру. І, як люди чемні, зразково виховані, вони щільно заплющували очі на все те, що хоч якоюсь мірою могло комусь зіпсувати цей святковий настрій.

...— А тепер хто?.. — чую знову голоси дітей, що бавляться надворі. — Хто тепер шукатиме? Кому жмуритись?

А й справді — кому? Либонь, Якову Васильовичу Остапенку — завідуючому Черкаським облкомунгоспом.

Хай він пошукає совість, загублену його «кадрами»...

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Чигирин
Черкаської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

В і в ц і: — Оце був би настриг!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Чимало клопотів зазнають батьки, які придбали собі дитячі коляски, що їх випускає Стрийське виробниче об'єднання місцевої промисловості (Львівська область). Од тієї коляски кожного разу щось відвалюється: то обідок, то колесо, то якась інша деталь. Про це розповідалося у листі Перцеві (журнал № 4 за 1974 рік).

Голова Стрийського міського комітету народного контролю т. Плюта повідомив редакцію, що факти підтвердилися. На директора виробничого об'єднання Глотова В. Г. і його заступника Титаренка І. Ф. накладено партійні стягнення. Начальника складального цеху Юрківа М. В. звільнено з роботи. За допущення браку і завдані державі збитки на Титаренка І. Ф., головного бухгалтера Гісяка В. І., старшого інженера відділу технічного контролю Стецька В. Й. зроблені грошові нарахування.

Все сталося, як і в листі бажалося: самих бракоробів на бракованих колясках прокатали.

ПРО ГІДРОПАЛІ І ТАК ДАЛІ...

Чи то звалище, чи склад?
Що то за рахуба?
На пустирищі лежать
Велетенські труби.
Ні, не просто труби це,
А багатотонні
Оболонки гідропаль
Залізобетонні.
А точніше, там лежать
(І не від сьогодні!)
Пущені коту під хвіст
Грошики народні.

Не мало, не багато, а 73 тисячі карбованців. Саме за таку суму придбало Одеське обласне шляхове управління ті оболонки у Іллічівського заводу залізобетонних конструкцій. Придбало, а вивезти не вивезло. Бовваніють вони вже чотири роки залізобетонною горою біля заводу, забуті всіма. Навіть шановним начальником облшляхуправління Масловим Віталієм Петровичем, який

Трудиться собі, живе
В настрої прекраснім...
Адже гроші він сплатив
Не свої, не власні.

Ми подзвонили до Одеси. «Які оболонки?! — щиро здивувався заступник начальника управління Носачий Олександр Кирилович, — майже всі їх вивезли й використали на ремонт шляхів. А тих кілька, що лишилися, ось-ось заберем!..»

Ми, звичайно, повірили шановному Олександрові Кириловичу. Але, як кажуть, і перевірили. Виявилося, що чотирнадцятитонні оболонки

За заводом, у пісках,
Де літають круки,
Лежать собі, як раніш, —
Всі сорок три штуки.

Отак-то!

І. ДЖЕРЯ.

Затуркав...

ГУМОРЕСКА

— Бабусю, скільки коштує ваша вутка?

— Це, синку, не вутка — це курка.

— Я не сліпий. То скільки коштує оця птиця?

— П'ять карбованців.

— Ви з глузду з'їхали, бабусю. За вутку такі гроші! Шкуродери!

— Ой, лишенько! Всі так продають. Така гарненька курочка! Хіба це дорого?

— За курку — ні. За вутку— дорого.

— Так це ж таки і є курка.

— Казать можна бозна-що! А чим ви доведете, що це курка? Хіба на ній написано?

— Ви що, сліпий?

— То ви, бабусю, недобачаєте. А я бачу, що це вутка. Даю три карбованці.

— Господь з вами? За таку жирну вутку... Тю ти, господи, курку...

— Ви самі не знаєте, що то воно таке. Може, це, по-вашому, ще гуска?

— Яка там гуска. Бог з вами.

— То за скільки віддасте свою вутку?

— Я продаю курку.

— А я запитую: за скільки можна на базарі купити вутку?

— Це ще яка вутка. Можна сторгуватися і за три карбованці.

— От я ж вам і даю три карбованці!

— Та це ж не вутка.

— Якби це була гуска — я не давав би три карбованці. Чи, може, це індик?

— Та що ви, справді...

— То це не індик?

— Звісно, ні.

— І не гуска?

— Ні, не гуска.

— Може, курка?

— Ні, не... Тобто вутка, тю ти, боже, курка.

— Бабусю, що ви мені голову морочите? Це, мабуть, дрохва, а дрохв різати заборонено законом.

— Ой, лихо! Та це ж моя свійська вутка... себто курка... чи, хай господь милує... Заморочив голову...

— А може, вона дика? Дід у вас не мисливець?

— Та господь з вами! Сама годувала.

— Ну, гаразд. Умовили. Тримайте гроші.

Покупець узяв курку, сунув у руки троячку і пішов собі геть. А спантеличена старенька дивилась йому услід і думала: «А може, я зосліпу і справді вутку зарізала?..»

Борис КОФАНОВ.

м. Генічеськ
Херсонської області.

Словничок-жартівничок

Антимонія — розведене молоко.

Байка — дружина бая.

В'язниця — ключка для в'язання.

Голитися — роздягатися.

Горлохват — краватка.

Горщик — альпініст.

Грішниця — копилка.

Гуляка — велика гуля.

Заголовок — потилиця.

Коронація — вставлення зубної коронки.

Наклепник — бондар.

Таран — чоловік тарані.

Я. БРАНИЦЬКИЙ.
м. Кривий Ріг.

ВИМУШЕНА ДІЄТА

Я завітав у кафе «Молочне» від ресторану «Жемчужина» тресту ресторанів Одеської обласної контори Укркурортторгу. Офіціантка досить оперативно обслужила мене й подала рахунок.

Сума, яка синіла в ньому, категорично спростовувала, що я їв сирники із сметаною, а запивав їх кавою.

Вона скоріше свідчила, що я обідав чорною ікрою, а запивав — марочним коньяком.

— Помилилися, мабуть, трішечки, — несміливо зауважив я.

Огризок олівця з блискавичною швидкістю забігав по блокнотику.

— Справді, — погодилася вона, — вибачте.

Новий результат дещо відрізнявся від попереднього, але все-таки свідчив, що ікру я їв, хоч і намазував її на хліб тонше...

Після четвертої спроби офіціантка знесилено кинула блокнотик на стіл.

— Баста, — мовила, — хочете — ріжте мене на шматки, хочете — їжте мене з маслом, але менше, ніж на два карбованці я вас не можу не обрахувати. Повірте, що з цих двох карбованців мені, може, нічого й не перепаде, бо завідуючій виробництвом — дай, директорові ресторану — дай...

Офіціантка заходилася діставати хустинку, я заспокоїв її, як міг, і пішов до завідуючої виробництвом Зверяко.

— Що ж це ви, — кажу, — бідних офіціантів обдираєте?

— Ой-ой-ой, молодий чоловіче, — заспівала завідуюча виробництвом, — я б у вашому віці соромилась так погано про незнайомих людей думати. Хіба ж то мені вони дають? Директорові! Я навіть від свого рота відриваю, щоб її ублажити та свою посаду за собою зберегти. Вона вже обійшлася мені в дев'ятсот карбованців. А ви через якісь два карбованці галас здіймаєте.

Мені стало соромно за свою скупість, і я подався до директора ресторану «Жемчужина».

— Я командировочний, — пояснюю Юлії Дем'янівні Накельській, — і не можу дозволити собі розкіш переплачувати щоразу по два карбованці.

— Розумію, — мовила Накельська, — але й ви спробуйте зрозуміти мене. Справді, буфетниці, офіціанти, завідуючі виробництвом платять мені по 15—30 карбованців щомісяця, плюс сто — двісті карбованців вступних, оформляючись на роботу. На перший погляд, солідна сума набігла — 10984 карбованці. Але нехай тому чиряк на язиці вискочить, хто посміє мене звинуватити у привласненні цієї суми. Я сама не звикла їсти. Три тисячі керуючому трестом Бітусу віддала, ще тисячу — його заступникові Штерьову. На руках залишилась якась мізерія — нещасних шість тисяч карбованців. З превеликою радістю дала б вказівку, щоб вас не обраховували, але ж тоді менше мені даватимуть, а я — відповідно Бітусу і Штерьову.

Я подякував Юлії Дем'янівні за відвертість і пішов до керуючого трестом О. Ф. Бітуса. Олександр Федорович уважно вислухав мене, щиро поспівчував.

— Специфіка така, — пояснив. — Мені, гадаєте, легко? Спочатку ніяк не міг звикнути до того, що директори щомісяця заходять, залишають на столі по сто — двісті карбованців з таким виглядом, наче не хабарі приносять, а чергові профспілкові внески. Та знаєте: сім'я, діти, запити зростають. Воно, на перший погляд, сто — двісті карбованців ніби й не гроші, а недавно ось підраховував — майже сім тисяч карбованців набігло. Де б я їх узяв?

— Ой, та що це я забалакався? — раптом схаменувся він. — Значить, ви — командировочний, і хочете обідати з мінімальними матеріальними витратами? Прекрасне бажання і цілком зрозуміле! Зробимо все, щоб у вас від Одеси взагалі і від нашого тресту ресторанів зокрема залишилися найкращі враження. — Він натиснув кнопку і викликав свого заступника Штерьова.

— Василю Григоровичу, — мовив, коли той зайшов, — це ось командировочний. Просить підказати ресторан або кафе нашої системи, де найменше обраховують.

— Я порадив би «Глечик», — відповів Василь Григорович, замисливщись на хвильку. — Особисто я від директора Білухіної одержав усього-навсього сімсот карбованців. Гадаю, що там додаткові обкладання відвідувачів не дуже високі.

— Е ні, «Глечик» не підходить, — заперечив керуючий, — він ще недавно працюєте, тому й сума така незначна. А мені Тамара Олександрівна виплатила тисячу шістсот карбованців, та ще й ваш попередник, Храмов, видоїв з неї чималенько.

— Тоді до Мордовця, в «Прибій»? — Штерьов запитально поглянув на свого шефа.

— Василю Григоровичу, — невдоволено скривився той, — не керуйтеся в своїх рекомендаціях сумами, одержаними лише вами. Тут є люди із солідніщим стажем керівної роботи. Знаю, вам від Мордовця перепало лише сто п'ятдесят карбованців, зате дехто взяв тисячу.

— Пробачте, — почервонів Штерьов, — я був про Мордовця гіршої думки.

— Людей треба знати, — повчально мовив Бітус. — Так ви і в Пенакі можете помилитися. А Володимир Федорович, між іншим, зі своєї «Братіслави» майже чотири тисячі карбованців зняв і зі мною чесно поділився.

— Ну, навіщо ж так, Олександре Федоровичу, — спробував заперечити Штерьов, — про ділові і моральні якості Пенакі я теж високої думки.

— Облишмо суперечки, — відмахнувся Бітус. — Зараз треба товаришеві допомогти. Може, Перебийноса, «Золотий берег», порекомендувати? Мені він, приміром, презентував лише шістсот карбованців, вам — і того менше.

Тепер уже заперечно похитав головою заступник.

Олександр Федорович назвав ще кілька прізвищ директорів ресторанів, але жодна кандидатура не пройшла.

Тоді керуючий повернувся до мене і винувато посміхнувся.

— Самі бачите — щиро хотілося вам допомогти. Доведеться, мабуть, вам телеграфувати додому, нехай дружина знайде додаткові фінанси, або ж купуйте електроплитку і в готельних умовах готуйте яєшню.

Телеграфувати я не відважився, тому покірно побрів у магазин електротоварів.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

P. S. Догадливий читач, напевне, уже зрозумів, що подібної розмови з автором не було. Такими відвертими Бітус, Штерьов і решта були лише в одному місці — у кабінеті слідчого. Автор лише прагнув дохідливіше подати факти.

Незабаром знову їду в Одесу. Знаю, що Бітус і компанія злетіли зі своїх посад і сіли на лаву підсудних, і все-таки прихоплю електроплитку. Бо не впевнений, що в Укркурортторзі зробили з цієї історії відповідні висновки, і боюся опинитися на вимушеній дієті.

В. Б.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Лікарю, прошу вас, слово «симулянт» напишіть по-латинському.

Зустрілися Іван Гак та Петро Шабалдак. Давно не бачились.

— Як живеш? — питає Петро.

— Та непогано, — відповідає Іван, — признатися, ще ніколи так не фортунило...

— А в чому тобі так пофортунило?

— Та оце не так давно поїхав до дядька Клима аж у Калмикію. Він там овець вирощує. Тонкорунних. Грошей у нього — тисячі! Випили добре. Він і каже: «Я тебе так поважаю, так люблю, як рідного сина. Будь мені за рідного сина!» А тоді ще випили. «Ходімо, — каже, — зі мною!» «Куди?» — питаю. «Побачиш!» Ходім то й ходім. Пішли. Аж привів до ощадкаси. Знімає з книжки тисячу карбованців. «На, — каже, — бери. Ти для мене, як найрідніший».

— І ти взяв?

— Та взяв...

Помовчали. Закурили.

Як Іванові Гаку пофортунило

ГУМОРЕСКА

— А тоді, — знову почав розповідати Іван, — поїхав до тітки Горпини. Вона сама живе. Сини десь великими начальниками. Щомісяця гроші висилають. Їх у неї уже стільки, що не знає, де дівати. «Я все одно, — каже, — скоро помру. Візьми оці гроші. Для чого вони мені? Може, хоч пом'янеш...».

— А ти ж що?

— Я аж заплакав...

— А гроші взяв?

— Та взяв... Що ж їм, пропадати? А крім цього, у тітки були ще й трипроцентки. Як тираж, так і виграш! Якщо не сотня, то п'ятсот!

— Та невже?

— Щоб мені з цього місця не зійти!

— То ти вже, мабуть, і на «Жигули» наскладав?

— Та наскладав. Думаю таки придбати. Може, «Жигули», а може, й голубку — «Волгу».

— Тобі справді щастить, — позаздрив Петро. — А де ти тепер працюєш?

— Та в колгоспі ж комірником.

Петро більше нічого й не питав...

Ф. СОБКО.

м. Полтава.

Довідкове бюро «Перця»

НОП в автосервісі

Жителям Краснокутська Харківської області легше виграти автомашину по лотереї, ніж своєчасно виїхати рейсовим автобусом, що відходить від місцевої автостанції. Про грубість її працівників, порушення графіків руху, зловживання шоферів неодноразово писала районна газета, але все залишається так, як було й раніше. Коли ж, нарешті, тут буде наведено порядок?

О. ГРУБНИК.

Як повідомив редакцію начальник автостанції П. Панченко, з недоліками найближчим часом буде покінчено. У приміщенні станції встановлюється автомат. Кожен незадоволений порядками зможе висловити перед ним наболіле і почути у відповідь не грубе слово, а задушевний голос самого т. Панченка, записаний на магнітофонну плівку. Начальник автостанції сердечно дякуватиме за справедливі зауваження і обіцятиме вжити негайних заходів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

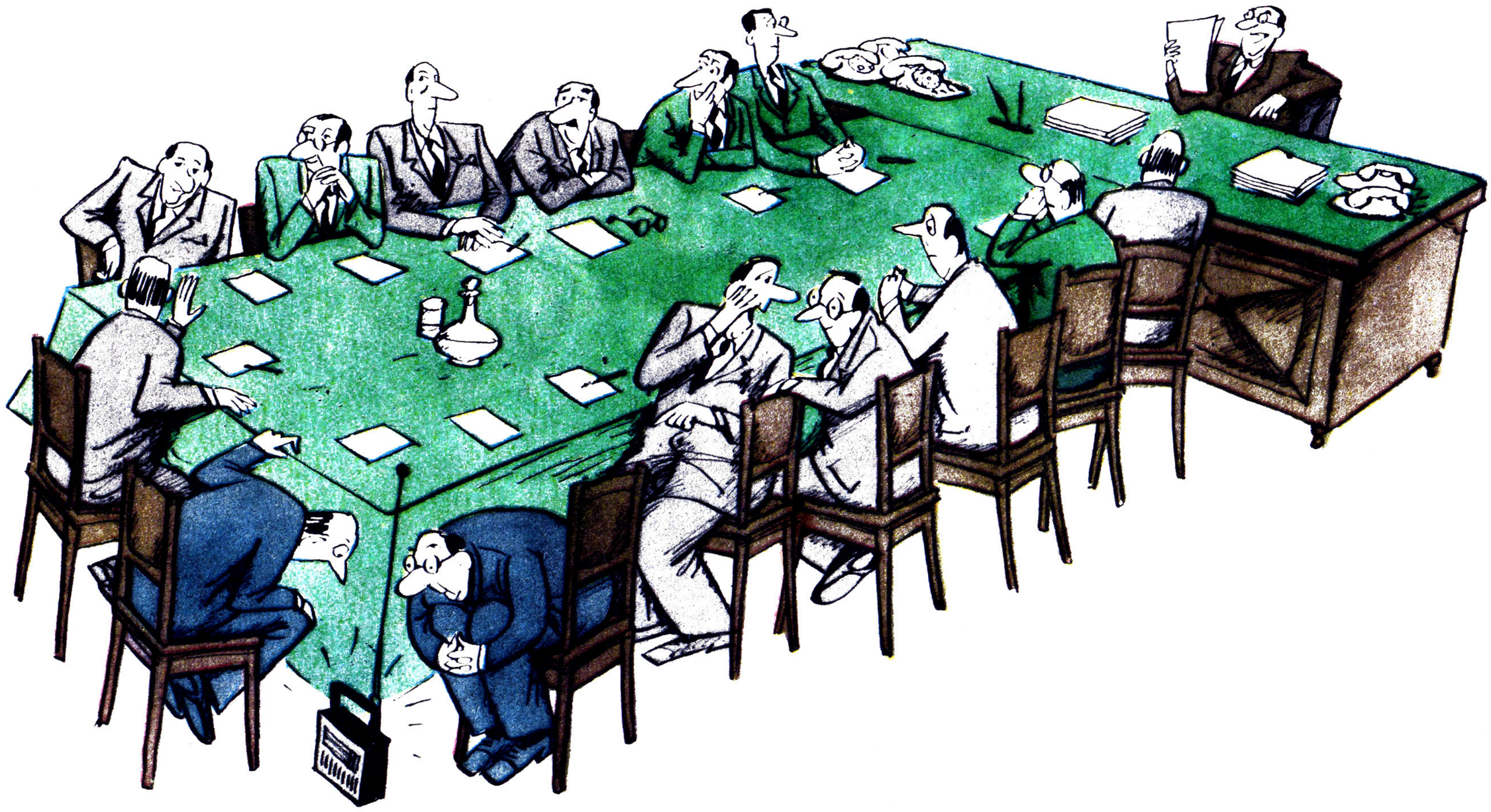

— **Передайте далі: Мунтян вийшов один на один з воротарем.**

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

НАПИШУ МИЛОГО

Не писатиму білих віршів...
. . . . . .
...Не писатиму строгих віршів
. . . . . .
...Не писатиму навіть сонетів.
Їх писали класичні поети . . .
. . . . . .
...Буду, милий, тебе писати,
Що прийшов ти нежданно, раптом,
Буду барви в життя вкрапляти,
Як рядки.
І поставлю крапку.

(Валерія ГУРТОВЕНКО. «Нові поезії». «Дніпро». № 4. 1972 рік).

Обіцяю тобі, що більше
Не писатиму білих віршів.
А класичні оті сонети
Інші пишуть нехай поети.
Краще сяду я біля хати —
Буду, милий, тебе писати.
Напишу — покладу у папку.
І на цьому поставлю крапку.

Іван ЩЕРБАК.
с. Кіровка
на Кіровоградщині.

НЕ ЗА ТЕ

Убили оленя. І може, це за те,
що коли з нею йшов до водопою,
то під його легенькою ногою
співали трави кошені...
Його убили. Певно, це за те,
що гілку обламав суху у лісі...
Його убили. Мабуть, це за те,
що у малому лісовому раї
дізнали всі, як він її кохає.
І хтось позаздрив на кохання те...

(Галина ТУРЕЛИК. збірка «Вечірні бджоли». 1974 р. «Карпати»).

Убили оленя. І мабуть, не за те,
що він кохав, що трави м'яв ногами,
що ненароком збив сучок рогами,
та й заздрощі тут також — щось не те.
Де ж корінь зла? Присипаний словами!..
О, авторе! Спитати хочу вас:
Навіщо ці вигадувать химери?
Невже, забравшись ген аж на Парнас,
не бачите, що є ще браконьєри?!

Михайло ВОРІТНИЙ.

Три казочки

(Не для дітей)

Казочка перша

Не за далекими морями, не за високими горами, а в місті Миколаєві є сто двадцять четвертий мікрорайон. Якось у той район завітав лицар славний і сказав:

— Отут буде дитячий садочок. На двісті вісімдесят місць. Вартістю майже в чотириста тисяч карбованців. Почнуть його будувати на початку року, а закінчать наприкінці. Будівельники сьомого управління. Комбінату «Миколаївпромбуд». Я їм доручив...

Діти зраділи. Батьки зраділи. Пісень співали. Танці танцювали.

Дотанцювали так до кінця першого кварталу. А там, де має бути садочок, тільки викопано ямку.

Пішли батьки до ворожбита. Що біля тієї ямки у дерев'яній хатці на гумових колесах жив, коло хатки смолу варив і незрозумілі заклинання вигукував.

— Чоловіче добрий. Скажи нам правду. Чому так зволікають оте будівництво?

Зміряв ворожбит недовірливим поглядом пришельців, подивився на зорі та й сказав:

— Будівництво — штука складна. І заплутана. Спочатку той садочок проектувалося будувати на фундаменті. Тоді на палі перепроектувалося.

— А як ти дивишся, добрий чоловіче, здадуть його в цьому році?

— Я дивлюся оптимістично. І начальник управління В. В. Доброшинський дивиться оптимістично. І начальник комбінату В. В. Рибаков дивиться оптимістично...

І пішли батьки від ворожбита, гадаючи, правду він їм повідав чи неправду. Бо було то першого квітня.

Так і дотепер гадають.

Казочка друга

Були собі дід та баба. Також у Миколаєві. На вулиці Фрунзе. Жили вони у старенькій хижі.

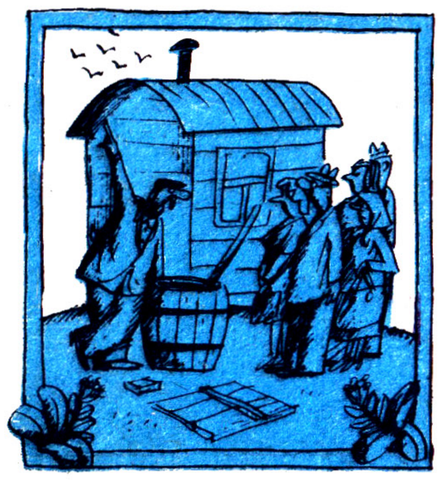

Якось дід бабі й каже:

— Знаєш, стара, хижу нашу знесуть. Нам нову світлу квартиру дадуть. А тут садочок дитячий збудують. Вже триста тисяч на нього виділили. Будівництво шостому управлінню комбінату «Миколаївпромбуд» доручили...

Блимнула баба на діда очицями-блискавицями. Вдарила громом:

— Світлиці мені не треба і хижі валити не дам!

Дід бабу переконує:

— Слухай, стара. Але ж це рішення виконкому. Лицар славний його підписав. Бо в державних це інтересах і в наших...

— Цить! — крикнула баба. — А то я тебе оцим макогоном зараз порішу...

Так цілий перший квартал переконував дід бабу. А знести хижу вона не дозволила. Тому проектанти мусили робити «перепосадку» дитячого садочка на двадцять п'ять метрів. Тому й будівельники за перший квартал освоїли лише дев'ятнадцять тисяч: З сорока запланованих.

Так воно було чи не так, але казочку цю розповів начальник будівельного управління І. Т. Лобас. А він жартувати не буде, хоч це й було на перше квітня.

Казочка третя

Не в одному царстві, а в одному господарстві, що у селищі Матвіївка, задумали будувати дитячий садочок. Давно-предавно. Не за царя Гороха, правда, але ще 1972 року. Доручили цю справу першому будівельному управлінню комбінату «Миколаївпромбуд». І воно почало. Почало і, як личить, обіцяє в цьому році закінчити.

Питають люди начальника управління М. М. Новицького:

— Який змій-горинич вам карти сплутав, що ви той садочок так довго будуєте?

— Не змій-горинич, — пояснив Михайло Михайлович, — а проектанти. Садочок ми мали здати ще минулого року. А підключити опалення нема куди. Тепло повинна давати бойлерна, що під гуртожитком. А гуртожиток ми щойно в цьому році почали будувати...

— А ви, — питають знову, — на що чи на кого сподівалися, як за діло бралися? Може, на славного лицаря?..

Післяказка

— А де ж справді той славний лицар! Отой, що доручав? Отой, що рішення підписував? Чому він не контролює, як будують садочки? Досить, що за минулі три роки по області не освоєно майже півтора мільйона карбованців на їхнє будівництво! То де ж він?

А цього ніхто не знає. Бо це — казка. Може, у теремку сидить. Може, на казковому коні роз'їжджає. А може, на чарівному килимі за тридев'ять земель літає та питає, кому передати кошти, асигновані на будівництво дитячих садочків...

Казочки записав на Миколаївщині
спец. кор. Перця
Є. ДУДАР.

НЕЩАСНІ ВІВЦІ

На колгоспних зборах —
Виступи, дебати...
Агроном Федора
Стала промовляти:

— Ну, ніяк не можна
Щось зробити Вітьці —
Пив і п'є безбожно.
Хай пасе хоч вівці...

...Нині з лугу часто
Чуть квиління п'яне:
«Хто ж вас буде пасти,
Як мене не стане?..»

Володимир ДРИГА.

село Пологи-Низ
Полтавської області

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Зараз спробуємо ще один спосіб привернути до себе увагу офіціанта...

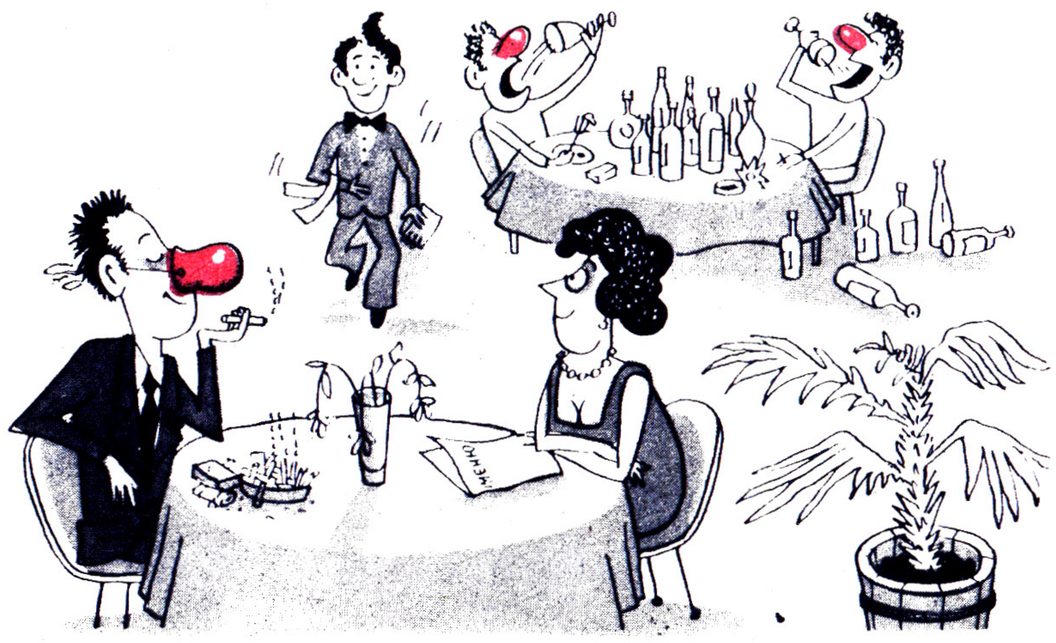

«ВЕПР» У КОЖУСІ

Чого тільки не трапляється на полюванні! Мисливці часом таке розповідають, що й не віриться.

Але нерідко найнеймовірніше починається саме після полювання. Свідченням цього є історія, що мала місце у Жмеринці.

Трьом приятелям — Октанову, Козельському та Новицькому — набридло закусувати спиртне прозаїчним холодцем. Захотілося свіжини. Оскільки ліс був під боком, вони прихопили рушниці і подалися туди. Одначе від них так тхнуло горілкою, що все живе чуло їх за версту і розбігалося. Один із приятелів Козельський, щоб хоч якось втішити невдах-мисливців, вивернув кожуха, поліз у кущі та й зарохкав по-вепрячому. Зраділий Октанов розрядив у нього двостволку.

Історія, звісно, дещо незвичайна. Та неймовірне сталося пізніше — після того, як Козельський потрапив у лікарню, і після того, як виявилося, що жоден із трійці не мав права на полювання. Собі й Козельському Октанов позичив рушниці у свого батька — головного інженера Жмеринського лісгоспзагу, а Новицький привіз рушницю з Вінниці. Після того трагікомічного випадку ніхто на Октанова навіть пальцем не посварився, наче не людину він підстрелив, а зайця.

До речі, і зайця, не маючи на те прав, безкарно не встрелиш.

І. ВОЛОШЕНЮК.

Вінницька область.

З олівцем по Нових Санжарах

Доводимо до відома, що з висоти пташиного польту Нові Санжари — це стрімка Ворскла з прекрасними пляжами, борами по берегах, чепурні будиночки поміж зеленим шумовинням садів. Якщо ж ви перебуваєте на землі, то запам'ятовується гостинність і привітність новосанжарців, високі смакові та лікувальні якості місцевих мінеральних вод. Походиш отак містечком — і починаєш розуміти, чому тисячі туристів приїздять щороку в цей мальовничий край і повертаються додому, переповнені враженнями.

На превеликий жаль, мусимо зазначити, що запам'ятовується їм не тільки позитивне. Природа сумлінно поставилася до створення цього оазису в степу, чого не скажеш про декого з тих, що його населяють.

Насамперед, неповторне враження справляють вироби, випечені на місцевому хлібозаводі. Любителі колекціонування можуть повезти з Нових Санжар на згадку шматочки цегли, камінці, дерев'яні трісочки, широкий асортимент гудзиків. Все це можна знайти в хлібинах.

Але турист, як відомо, живе не хлібом єдиним. Серед них трапляються різні люди. Одні із задоволенням сплять під відкритим небом, а іншим обов'язково потрібен хоч який-небудь дах над головою. Про те, що такий дах є, свідчать численні стрілки-покажчики «До будинку відпочинку «Ворскла», якими густо прикрашені телеграфні стовпи та паркани селища. Кожен, хто пройде цим шляхом, переконається, що природа краще дбає про Нові Санжари, ніж місцеві комунальники.

Стрілки ведуть лабіринтами звивистих провулків, і зрештою ви опиняєтеся перед убогими воротами і таким же благеньким парканом. Доповнюють враження купи гною, сміття. Пізніше виявляється, що такий вигляд будинок відпочинку має тільки з тилу, а парадний в'їзд цілком пристойний. Одначе, незважаючи на це, бажання відпочити саме у згаданому будинку тане, мов вершковий пломбір на сонечку.

Є в Нових Санжарах дощова каналізація, в яку вклали дванадцять тисяч карбованців з надією, що вода під час злив не заливатиме центральних вулиць селища. Та функціонувала вона до першого «курячого» дощика. Потім її замулило. Названа вище сума попливла за водою не через труби а, як і раніше, вулицями.

...Обідали ми в їдальні, що по вулиці Леніна. Звичайна їдальня. Звичайне меню. Але на кожному столику стояв букетик живих квітів... І від цього навіть елементарне азу по-татарському здалось нам неперевершеним витвором кухарського мистецтва. Ми енергійно споживали азу, а в мозкові їжачком крутилися слова голови Новосанжарської селищної Ради Миколи Леонтійовича Панченка: «Практично для того, щоб наші курортні Нові Санжари стали селищем зразкового порядку і культури, нам не вистачає лише коштів...»

А як же новий готель, новий універмаг з рестораном, нові магазини побутової техніки і господарчих товарів, побутовий комбінат, школа на 1000 місць, що зводять нині, нові житлові будинки?.. Вони, вибачайте, що, від сирості завелись? Невже наведення елементарної чистоти вимагає мільйонних фондів? Схоже, що т. Панченко спробував, за звичкою, приховати власні недоробки за бюджетними складностями.

На цьому ми мали намір поставити крапку, але раптом вийшли на велику і животрепетну новосанжарську проблему. Вийшли, як це часто трапляється, випадково. Власне, не на саму проблему вийшли, а на міст через Ворсклу-річку. Вийшли і приготувалися дихати свіжим повітрям. Та налетів легенький вітерець, і нам стало зле. Ми навіть не зрозуміли, в чому справа, і, принюхуючись, рушили проти вітерця...

— Чим чинбарне виробництво відрізняється, приміром, від парфюмерного? — запитав нас директор Новосанжарського шкірзаводу А. І. Клюшник, коли ми прибили до нього, і сам же відповів: — Запахом. Але пахне не технологія, а озеро на території заводу. Не маємо куди дівати відходи виробництва. Нам потрібна каналізація. А для каналізації — поля фільтрації. Теоретично — все ясно. А на практиці самі бачите, чим пахне. З 1968 року і до наших днів на різних рівнях дискутується просте, як квашений огірок, питання: відводити чи не відводити Новосанжарському шкірзаводові 18 гектарів малопродуктивних земель для спорудження полів фільтрації.

...Лісок по сусідству із шкірзаводом новосанжарці називають Ромашковим. Колись був цей лісок улюбленим місцем відпочинку жителів райцентру. Був... Та поки що Новими Санжарами все ж краще милуватися з висоти пташиного польоту.

З олівцем мандрували, записували
і малювали Б. ДЯЦЕНКО
та С. ГЕРАСИМЧУК.

Полтавська область.

ПЕЙЗАЖ НА СВІЙ СМАК

Історія взаємовідносин людини з природою багата конфліктами. Якщо в сиву давнину успіх був на боці стихії, то тепер навіть керівник такого рангу, як начальник локомотивного депо станції Котовськ Одеської області Ф. М. Кобилянський, може наочно продемонструвати, що не йому треба чекати милостей від природи, а природі від нього. Звичайно, не в глобальному масштабі.

Котовську в географічному відношенні не пощастило. Сюди не долинає навіть шум морського прибою і ранкову тишу не пронизують гудки океанських лайнерів. Місцевим жителям доводиться вдовольнятися гудками локомотивів. Що ж до шуму прибою, то його заміняв шелест очерету на багатогектарному ставу колгоспу імені Горького. Пляжі тут теж були нівроку. Та одного разу на березі ставу побував т. Кобилянський. Побував — і очам своїм не повірив. Під самісіньким боком очолюваного ним промислового об'єкта нахабно котила хвилі солідна водойма. І вирішив т. Кобилянський дещо індустріалізувати пейзаж. Потекли у став кубометри відходів солярки, мастил, нафти. Скуштувавши такого харчу, показали черево коропи, порозліталися з очеретів дикі качки.

Колгосп, звісно, спробував утихомирити войовничих перетворювачів природи, але штрафні санкції не пригасили завзяття т. Кобилянського, бо сплачував він їх не зі своєї кишені. І тепер купатися у ставу страшно — вилізеш з нього чорним, як ніч. Та що там купатися! Навіть закурити на березі — й то небезпечно: вода може спалахнути. Від усіляких мастил.

От що таке — справжній перетворювач природи!

В. БАЛАШІВСЬКИЙ.

Дали перцю!

«Кругообіг у кишені» — так називався фейлетон, опублікований у № 10 «Перця» за 1974 рік. В ньому йшлося про те, що на деяких підприємствах Полтавської області допускають випуск бракованої продукції. Але штраф за це платять не конкретні винуватці, а знову ж таки підприємства. З державної кишені.

Заступник прокурора області тов. Козаченко повідомив редакції про вжиті заходи до винних. Так, рішенням Кременчуцького міського комітету народного контролю директорові меблевого комбінату Россохіну і начальникові відділу технічного контролю Вайсману оголошено догану. Для часткового відшкодування завданих підприємству збитків на ґоловного інженера Зосименка, начальника цеху м'яких меблів Артемчука і начальника цеху корпусних меблів Бондаренка зроблено грошові нарахування.

За відправлення замовникам некомплектних елеваторів Карлівським машинобудівним виробничим об'єднанням його директор Яровий, головний інженер Свириденко і колишній начальник ВТК Коваленко притягнуті до партійної відповідальності.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Шляхи в нас погані, от ми і вирішили перевозити зерно тільки таким транспортом.

ОТАК ЗАВЖДИ...

ГУМОРЕСКА

Критикували у нас на зборах Мишка Рудюка. За прогули, за пияцтво та інші негарні вчинки. Вирішив і я виступити. Бо накипіло на душі.

Попросив слова і рубаю:

— Ти ганьбиш колектив, Рудюк. От вельмишановний Порфирій Созонович, директор наш, прогулів не роблять. І дружину свою не б'ють. Чому з них не береш прикладу, га? Порфирій Созонович, може, і вип'ють інколи, так цього ніхто не бачить. Золота людина наш Порфирій Созонович...

Тільки-но я розійшовся, а хтось позаду смикає:

— Ти що, здурів? — шепоче.— Це ж не ювілей Порфирія Созоновича. Он бачиш, як він з лиця змінився... Гнівається...

Я передихнув, озирнувся довкола. Мій погляд упав на головного інженера.

— Рудюк — це, товариші, не Порфирій Созонович і, між іншим, не Інокентій Якович. Отож питаю тебе, золотко Рудюк, чи ти бачив коли-небудь, щоб наш головний інженер тинявся — пробачте на слові, Інокентію Яковичу,— назюзюканий по цехах? Не було такого і не буде! Не такий наш Інокентій Якович!

Мене знову смикнули. Я замовк, але угледів Талимона Свиридовича, головбуха.

— Як не дивно, товаришу Рудюк,— продовжую,— але не береш ти прикладу і з шановного Талимона Свиридовича. Задумайся і подивися тверезо... Ну... Хоча б на екіпіровку, так би мовити, Талимона Свиридовича. Яка охайність! Костюмчик — ніби з голочки. Сорочка завжди випрасувана. Галстук модний, але в міру. І на «Жигулях» розкошує. І дачу має... А був би п'яндигою непробудним, то хіба мав би усе це?

— Товаришу Стратійчук! — почув я голос головуючого.— Ви по суті, по суті...

— По суті? — перепитав я.— Гаразд, скажу по суті, глибокошановний Онисиме Онисимовичу. Як голова завкому, ви щохвилини з нами. По-батьківському піклуєтесь про нас. І тобі, дорогушо Рудюк, слід учитись... Учись, чоловіче! Онисим Онисимович, або по-народному, по-простяцькому просто Онисимович,— це наша гордість, наша честь, наша слава... Я виступаю з місця, але маю бажання зараз же потиснути вашу руку...

— Товаришу Стратійчук, я вас позбавляю слова! — вигукнув головуючий, сердито дзенькаючи по графину.— Сідайте!

Я сів. Ну й порядочки... Ніколи не дадуть висловитись до кінця.

А. КОЦЮБИНСЬКИЙ.

Народні усмішки

НЕ РОЗГУБИЛАСЬ

Сіли дві бабусі біля трирічної Оленки і кажуть:

— Рости скоріше, онучко, та хлібом нас, старих, годуватимеш.

Оленка замислилась, посиділа мовчки, потім тяжко зітхнула та й каже:

— Що ж, доведеться в хлібний магазин іти працювати.

СПРАВЕДЛИВИЙ ХЛОПЧИК

П'ятирічний Сергійко радісно зустрів татка в дитсадку.

— Тату! Тату! А ми сьогодні біля прохідної твого заводу були і твою фотографію на Дошці пошани бачили. Вихователька, Марія Іванівна, сказала, що у тебе золоті руки. А я сказав, що ні, то в тьоті Олі, нашої сусідки, і не тільки руки, а навіть зуби золоті.

Повідомив Л. МАРЧУК
з м. Києва.

НЕ МОЖЕ БУТИ

— Правду кажучи, коли на базар ішла, то й не сподівалася, що куплю усе потрібне.

— Це ж чому?

— Тітка Марія, додому з ферми йдучи, дорогу з порожнім відром перейшла.

— Не може цього бути: вона з ферми ніколи не йде з порожнім відром.

Повідомив І. Г. ОСАУЛЕНКО
з с. Капустинці
Яготинського району
Київської області.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Якось зимового вечора прийшов Тиміш додому напідпитку, а дружина:

— Ану, дихни!

Тиміш раз і вдруге потяг до себе повітря ротом.

— Ще раз дихни!

Він знову так само.

— Чого ти дихаєш тільки до себе? — доскіпувалася жінка.

— Бо всю дорогу дихав від себе — руки грів.

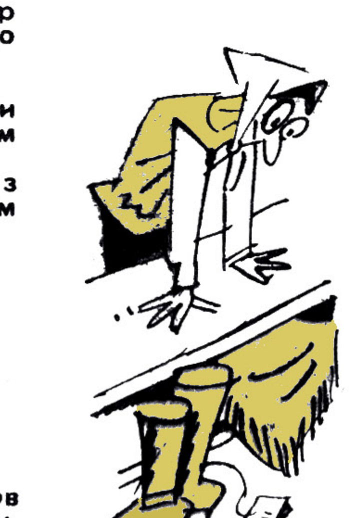

ЯК СТОЯТИ...

Зайшла бабуся до сільмагу й говорить, стукаючи щиколотками по прилавку:

— Мені оту теплу хустку, що ліворуч під прилавком, і модні чобітки моїй внучці, он там скраю, праворуч.

— Крізь дошки бачить, відьма! — перезирнулись продавці.

— І все ж, — позирає один з них під прилавок, — хустки тут праворуч, а чобітки ліворуч.

— Це як стояти, — уточнила бабуся.

Повідомив П. ЛЯШЕНКО
з с. Кам'янки Дворічанського
району Харківської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

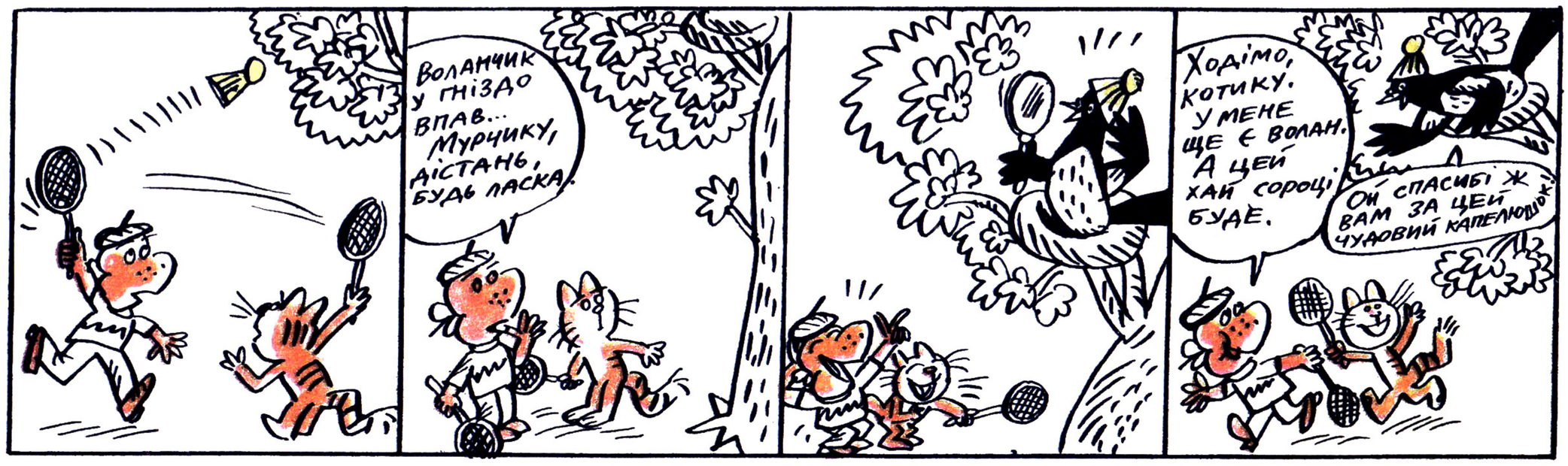

НАЙКРАЩИЙ НОМЕР

Михайлик поспішав у цирк, не забувши прихопити з собою рогатку, з якою не розлучався ні вдома, ні в школі. По дорозі встиг стрельнути по двох горобцях, що мирно сиділи на гілці клена.

У цирку Михайлик швидко знайшов своє місце, якраз біля арени.

Вистава почалася. Хлопчик із захопленням спостерігав за виступами повітряних гімнастів і канатоходців, ілюзіоністів та акробатів. А потім з'явилися дресировані звірі. Зпоміж них вирізнявся величезний слон. Навколо нього бігали кудлаті собачки, стрибали білочки, літали голуби. І кожен робив щось своє, і все це разом створювало незвичайне видовище.

Михайлик навіть не зчувся, як рука мимоволі потяглася до кишені, де лежала злощасна рогатка. Забувши, де знаходиться, він швидко розтягнув гумку і прицілився у найближчого голуба.

Далі все відбулося блискавично. Слон, який здавався таким незграбним, метнув свого хобота і, мов гаком, підхопив Михайлика.

Малий бешкетник повис у повітрі, розгублено дивлячись на стурбованих глядачів.

— Так це ж Михайло — усіх птахів і тварин полохайло! — почулися звідусіль дитячі голоси. — Попався! Так йому й треба!

— Цікаво, — озвалася одна дівчинка, — що слон з ним робитиме?

Слон не поспішаючи потряс Михайлика над собою, і на арену з усіх кишень посипалися камінці, гумки, дротяні «набої» та прищепки, що ними Михайлик затискував котам хвости. Потім слон переступив через арену і під бурхливі оплески маленьких глядачів поніс розчервонілого хлопця до виходу.

Це був найкращий урок для бешкетника Михайлика і найкращий номер циркового слона, якого, до речі, цьому ніхто не вчив.

Ігор СІЧОВИК.

ЩО ПИТАЛИ

Підійшов татусь до Толі:
— Що ж тебе питали в школі?..
Мнеться син, очима водить,
Знехотя говорить:
— Та питали: «Чом не ходить
Тато твій на збори?»

Василь ШАРОЙКО.

ДО ВПОДОБИ

У першокласника Васі запитують:
— Що тобі найбільше подобається у школі?
— Перерви і пиріжки.

Михайло ЗУБЕНКО.

ПРИЧИНА

Другий день лежить
хлопчина
В ліжку у кутку.
І на те була причина:
В батьковім садку
Обірвав хтось грушку тихо
Аж до верхніх віт.
Ось у хлопця з того лиха
Й заболів живіт.

Платон ВОРОНЬКО.

НЕ ГОЛОДНИЙ

— Віталику, іди вечеряти! — погукала мама.
— А варення є?
— Нема.
— Та я не голодний.

О. МІЗЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

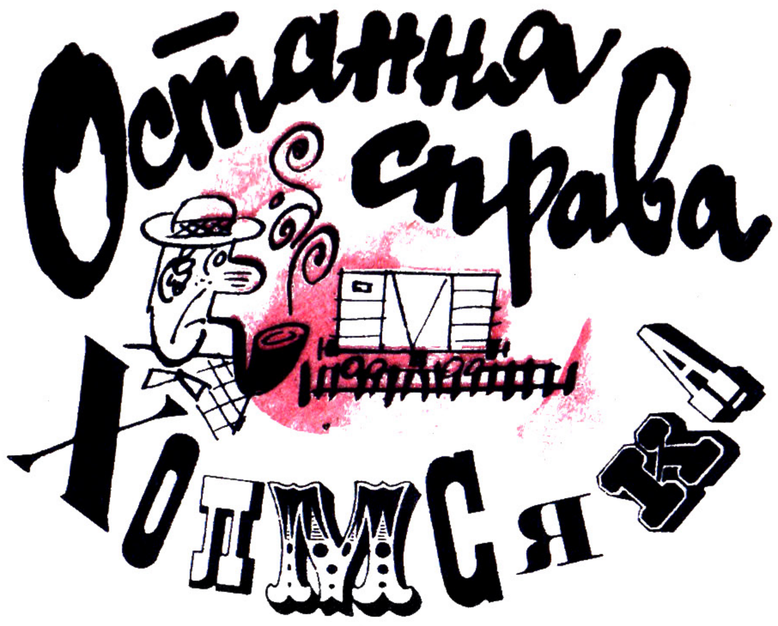

ДОКУМЕНТАЛЬНА ПРИГОДНИЦЬКА ПОВІСТЬ

Розділ перший. ВАГОН ЗНИКАЄ У ПІТЬМІ

Пізнього вечора на станцію Жданов прибув великовагоний товарняк. Поки тепловоз відсапувався після далекої мандрівки, а машиніст і його помічник пили у буфеті кефір, із-за пристанційних будівель з'явилися двоє і швидко рушили уздовж поїзда. Вузенький промінчик кишенькового ліхтарика застрибав по стінках вагонів.

— Є! Ось він! — радісно скрикнув один із невідомих.

— Тсс! — просичав його супутник. — Не галасуй, а то засипемось. Не дай боже, господар наскочить...

Промінчик згас. Двоє невідомих спритно відчепили останній вагон, після чого один із них подав умовний сигнал — тричі прокукурікав. З-за повороту викотився маневровий локомотивчик. Минуло ще кілька хвилин, і вагон зник у пітьмі...

Розділ другий. СУПТР-5 Б'Є НА СПОЛОХ

Знаменитий детектив міжобласного масштабу Холмсяк сидів удома під рожевим торшером і старанно заповнював картку «Спортлото». У двері тихо постукали. За мить до кімнати зайшов ще не літній чоловік і схвильовано звернувся до Холмсяка:

— Благаю — виручіть! Тільки ви можете нас вря...

— Сідайте і заспокойтеся, громадянине Зотов, — привітно мовив Холмсяк. — Чаю, кави, ряжанки чи, може, парного молока?

— Дякую, не треба, — сказав гість і втомлено опустився у крісло. — Але як ви дізналися, що моє прізвище Зотов?

— О-о, це дуже просто! — жваво. одповів знаменитий детектив. — Просто з лівої кишені вашого піджака визирає краєчок заяви на моє ім'я. Там ясно сказано, що до мене звертається В. Зотов — начальник СУПТР-5, тобто спеціалізованого управління підводно-технічних робіт № 5 тресту «Союзпідводгазбуд». То що у вас трапилося?

Начальник СУПТР-5 простягнув Холмсякові папірець.

— Усе ясно, — мовив по хвилині детектив. — Отже, ви мали одержати вагон із комплектами деталей для підводної частини газопроводу Шебелинка — Диканька — Київ. І вагон таємниче зник. А що, це важливі деталі?

— Без них будівництво зірветься! Для нас вони дорожчі від золота! — гаряче сказав начальник СУПТР-5 і притиснув руку до серця. — Товаришу Холмсяк, від імені всього колективу прошу вас: допомо...

— Не пізніше післязавтрашнього дня деталі будуть у вас, — запевнив Холмсяк. — Цілими й неушкодженими. Думаю, що знайти їх для мене буде не важче, ніж вгадати одну цифру в «Спортлото». Інакше негайно піду на пенсію.

Знаменитий детектив одягнувся і поклав до кишені п'ятизарядну кулькову ручку.

— Ідіть і спокійно відпочивайте, — сказав він гостеві. — До зустрічі!

Розділ третій. СВІДКИ ПОЧИНАЮТЬ ГОВОРИТИ

— Моє прізвище Холмсяк, — недбало мовив детектив, приїхавши у Жданов і завітавши до начальника відділення Донецької залізниці Тоцького. — Мене цікавить, куди подівся вагон із деталями для газопроводу.

— Нічим не можу допомогти, — твердо сказав товариш Тоцький. — Ніякого вагона ми не одержували.

Тоді Холмсяк добув із кишені п'ятизарядну ручку і залізничну накладну № 376440.

— Уже згадав! — швидко мовив товариш Тоцький. — Ми передали вагон вантажній службі металургійного заводу імені Ілліча.

— Навіщо? — суворо запитав детектив.

— Бачте, він там для чогось знадобився. Але я не знаю, для чого.

Керівник заводської вантажної служби товариш Шатохін одразу ж відповів:

— Жартуєте, громадянине! Чого б це ми забирали чужий вагон із чужими деталями! Ні, ні, такого не було, та й бути не могло.

Холмсяк попросив принести книгу видачі вантажної служби і витягнув свою п'ятизарядку. Обличчя товариша Шатохіна тут же посвітлішало:

— А знаєте — ви праві. Ми таки одержали той вагон. Але, повірте, я не винен. Мені сказали забрати, я й забрав. Та зверніться краще до заступника директора Дикого, він усе знає...

Розділ четвертий. П'ЯТИЗАРЯДКА РОБИТЬ ОСІЧКУ

— Будемо говорити? — Холмсяк пронизливо подивився на товариша Дикого.

Заступник директора спокійно витримав його погляд і посміхнувся:

— А чого ж — поговоримо.

— Про вагон?

— Можна й про вагон.

— У такому разі прошу відповісти: де знаходяться деталі газопроводу? Мені треба негайно повернути їх власникові.

— Боюсь, що це неможливо.

— Як неможливо?

— А так. Вони зникли.

— Ви хочете сказати, що їх взагалі немає?

— Цілком вірно.

— Що ж, побачимо, — сказав Холмсяк і дістав п'ятизарядку.

Проте вона не справила на товариша Дикого аніякісінького враження.

— Дивіться, дивіться, — мовив заступник директора і втретє посміхнувся.

Холмсяк склав список цехів і рушив на пошуки. Він обійшов увесь завод, обнишпорив численні склади й підсобки, оглянув підвали й горища, ретельно обстукав стіни і підлоги... Та все було марним. Деталі загальною вагою шістдесят чотири тонни безслідно щезли.

Це була повна і ганебна поразка.

Холмсяк викинув у найближчу урну свою п'ятизарядну ручку, що колись допомагала йому будувати найлогічніші схеми пошуків, і подався до райсоцзабезу оформляти пенсію...

ЕПІЛОГ

Тепер колишній детектив Холмсяк сидить удома і пише мемуари. Начальник спеціалізованого управління підводно-технічних робіт товариш Зотов має великі неприємності, бо, як він і передчував, строки будівництва газопроводу були зірвані.

Зате керівники Донецької залізниці і Ждановського металургійного заводу імені Ілліча ніяких неприємностей не мали й не мають.

Ну, а що стосується деталей газопроводу, то заступник директора товариш Дикий сказав чисту правду. Вони й справді зникли. У плавильній печі.

Заводові був потрібен металобрухт, і деталі його замінили стопроцентно.

В. ЧЕПІГА.

Донецька область.

РАДІСТЬ

Усмішка

— Скільки літ, скільки зим! От добре, що зустрів. Знаєш, у мене така радість.

— Син народився?

— Ні.

— Ордер на нову квартиру отримав?

— Мені і в старій непогано.

— По службі підвищили?

— Поки що ні.

— Кинув курити?

— Хотів би, але...

— Ну, кажи вже, не муч.

— Вокальні здібності в дружини проклюнулися.

— То й що?

— У заводському клубі щовечора пропадає. Благодать! Пішли, хильнемо чи що!..

Михайло ПАЛЬЧИК.

ЗООАФОРИЗМИ

- *Безсмертя Осла — в байках.*
- *Сердитий Козел і на припоні буцається.*
- *Кіт у чоботях мишей не ловить.*
- *Дитя не болонка: заласкаєш — барбосом виросте.*
- *Студент — біолух.*
- *Черепаха не знає, що таке інфаркт.*
- *І в райському куточку жив за законами джунглів.*

Микола ПОЛОТАЙ.

МАЛЮНОК-ЗАГАДКА

Угадайте, в якому місяці Петро Семенюта був у відпустці?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Смішинки з полтавської скриньки

* *
*

Був у мене цуцик. Маленький, симпатичний собачка. І раптом мій цюцько захворів. Ветеринар оглянув, сказав: «Схоже на сказ». Питає: «Гладили рукою?» Відповідаю: «Гладив». «Отож — стережіться. Походіть на пастерівську станцію. Ніж вам переживати — сказюся чи не сказюся,— хай вам трохи голкою пошпигають. Не лякайтеся — штука легенька».

Ходю. Колюся. Повертаючись у суботу, набрав різнобарвних квітів. Зайшов привітати з іменинами мою землячку.

Чоловіка вдома не було. На роботі. Правду сказати, він і після роботи частенько затримувався. У буфеті страждав... Буфетними «каплями» мастив пересохлі губи.

Землячка мені і сього, і того, і винця, припрошує:

— Будь ласка!
— Не можу.
— Та це ж «Рислінг»!
— Не можна й «Рислінгу».
— Що ж таке — печінка?
— Ні, інше. Погладив скаженого собачку.
— Ну й що?
— Ну й нічого. Колюся. Півроку не пити.
— Боже! Яке щастя! Півроку не вливати отрути!

Прийшов чоловік додому цього разу сухим-сухісіньким. Землячка відразу й накрила його мокрим рядном:

— Де ти був?
— Як де — на роботі. Що ти, що ти?.. Чого ти присікалася?
— Я питаю, де ти був, коли порядних людей скажені собаки кусали?

* *
*

Звабна й чарівна сила — сміх!

Найпершу оповідку я склав іще юнаком. Підкреслюю — зовсім юним стулив.

Тема така: у нашому селі жила гожа і вродлива удовиця Катерина.

Ій-ій, степова красуня! До чепурненької, гарненької молодиці залицявся нівроку собі статний удівець.

Усе б нічого, та виникло й дивненьке: Катруся припала до вподоби і сину вдівця — двадцятирічному Степану.

Про своє невдале кохання Степан розповів мені ось що:

— Приходжу я одного вечора до Катерини з гостинцем — горнятко меду приніс.

До слова, в удівця була власна пасіка.

— Зайшов, — каже Степан.— Відчинив двері й став біля порога. У хаті було темнувато, бо той поганенький каганець, який стояв на підвіконні, далі носа не світив.

— Добрий вечір тобі, Катрусю! — привітно кажу.

— Здрастуй, Стьопо, драстуй! Чого завітав?

— Та!.. Приніс тобі, Катю, гостинця. Горнятко меду. Куди його поставити?

Коли це з темряви чую голос батька:

— Став, сину, у мисник. Я вже туди і свій поставив.

* *
*

Передаю з вуст людських почуту й іншу оповідку.

Жили молодята. Хороше жили, душа в душу. У молодого чоловіка одна лише пристрасть була — любив рибу вудити.

Радувалися сусідки, не радувалася лише сусідка справа. Є такі сусідки — язва язвою. У коридорі то жебонить, то бубонить:

— Надю! Надюшко! Уклала свого моряка? А не питала, де він був? Голубонько! Послухай мене, стареньку, мене, чудненьку. Розплющив очі, а ти з прожогу й запитай: «Рибаче мій дорогий! У якому ти очереті і яку ти щуку ловив?» Ти молоденька, ти ще нічого не знаєш. Нагнися, я тобі шепну — усі мужчини обманщики! Ох, знаємо, як вони і де щук ловлять. Ось тобі святий хрест— у кущах ловлять! Вони ж, оті розпрокляті щуки, самі підпливають. Знає ж, анахтемська її душа — жонатий чоловік! Удома жінка, вдома діти. Пливе, сучка, тільки й того, що не гавкає...

* *
*

Великий гуморист Остап Вишня душевно радив: «Ловіть, спостерігайте контрасти...»

Мені розповідали таке. Під колесо автомашини попадає пішоход. Невдаха гукає: «Рятуйте! Кличте швидку допомогу!»

А йому водій і говорить: «Цить! Не репетуй! Тобі пощастило! Якраз на тебе швидка й наїхала».

* *
*

Молодий байкар написав новорічну байку. Коротеньку байку про злодія Тхора.

Як ніч, так і біда — двох курочок у пташнику не хватає.

Байку надрукували в районній газеті. Раптом — дзвінок. Дзвонять з однієї районної установи.

— Ви писали, ваша байка?
— Моя.
— Просимо завітати до нас.

Автор зайшов, сів. А йому чемненько:

— Будь ласка, опишіть докладненько: ім'я і по батькові Тхора. Де живе? Коли він курей хапав, то хто йому допомагав?

— Пробачте! Ви, очевидно, мою байку зрозуміли буквально? Ім'я мого Тхора алегоричне. Байка написана в манері письма Езопа, широко відомого в області.

— Ах, Езопа?.. Дак, кажете, він уже працює в обласному центрі? Тоді пробачте! Вибачайте, що ми вас потурбували.

* *
*

У Будинку культури проходить огляд художньої самодіяльності. Голова районного журі взяв у руки червоного олівця.

Конферансьє оголошує:

— Виступає доярка Оксана Чорнява. Виконує українську народну пісню «А ми льон брали...»

Голова журі червоним олівцем малює знак запитання і авторучкою дописує: «Номер зняти. У нашому районі льону не сіють...»

Конферансьє кидає в зал:

— Свинарка Олена Русява. Виконує російську народну пісню «Уморилась, уморилась...»

Голова журі нахиляється до голови колґоспу і пошепки питає:

— Свинарка Русява у твоєму колгоспі працює?
— У моєму.
— Давно?
— Рік.
— А чого ж вона вже співає: «Уморилась, уморилась...»?

* *
*

Гукають, вельми голосно питають:

— Ви не бачили Івана Сидоровича? Не знаєте, де він?

Зроблений з двох долонь рупор не менш голосно відповідає:

— Іван Сидорович нализалися!..
— А де ж вони ниньки?
— Долизують незораний клин.

* *
*

У казанку вода кипить, а мама стоїть біля комина й усно вичитує: «Отче наш, іже єсі на небесі...»

— Що це ви, мамо,— питаю,— богу біля печі молитеся?

— Ні, синку, це я варю крашанки і як докажу: «даждь нам днесь, яко же і ми тобі даємо...» — значить готово! — крашанки зварилися.

* *
*

Три брати, три музиканти чудово й пречудово виконують народні пісні, народні танці.

Після огляду їх питають:

— Шановні скрипалі! Ви й по нотах граєте?

Симпатичні, обсіяні сивиною, вправні скрипалі одповіли:

— Ні, ми граємо більше по свайбах...

Ол. КОВІНЬКА.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

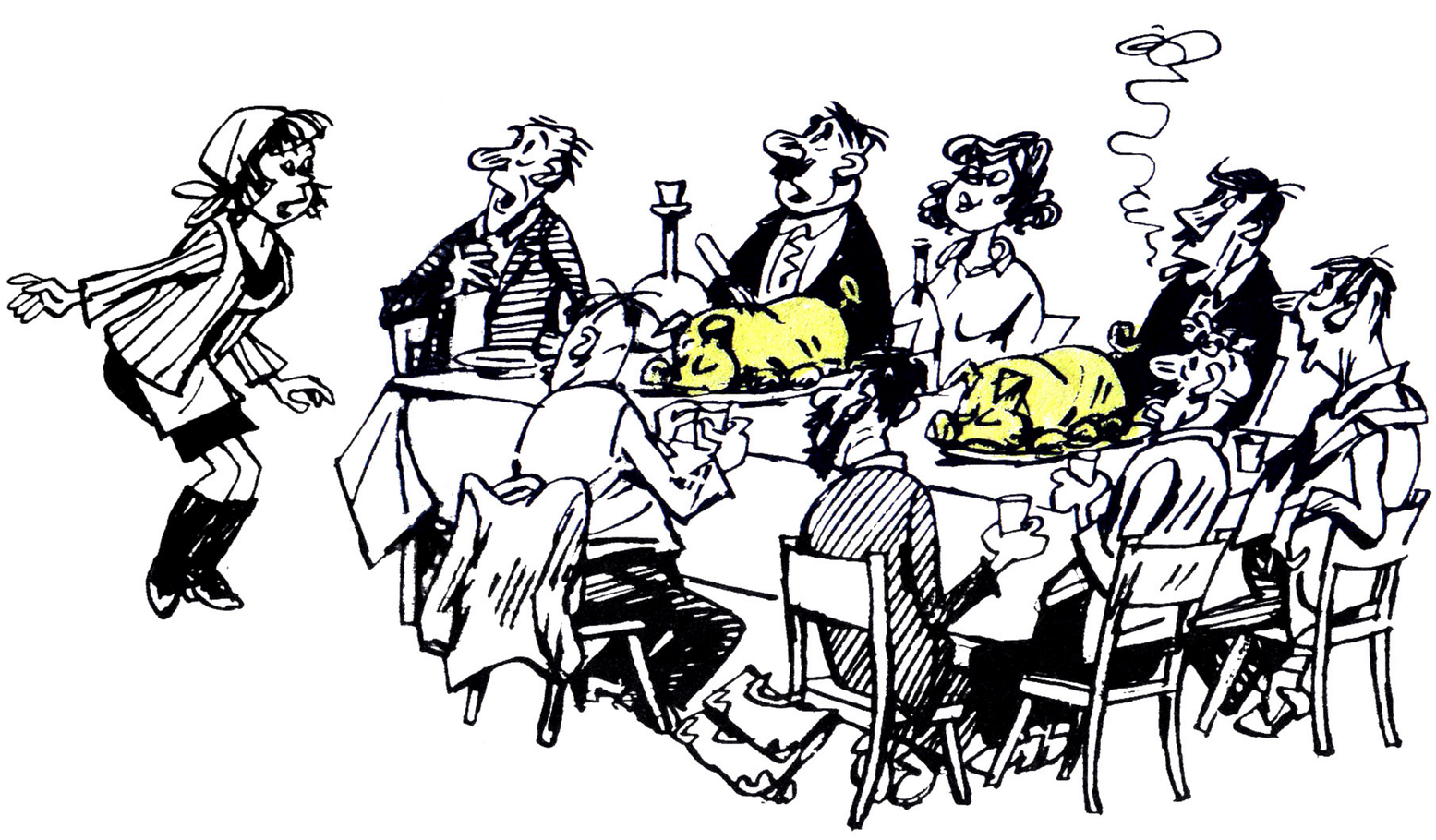

— Товаришу завфермою, біда! Хтось украв на фермі двоє поросят!

П'ятдесят років пропрацював у міській бібліотеці Пітсбурга (США) бібліотекар Сем Уебб. В день свого службового ювілею він дав інтерв'ю репортерам місцевих газет. «Працюючи півстоліття серед книжок, — сказав він, — я сам не прочитав жодної. Одну, правда, переглянув, там ішлося про якусь Єлену. Після того книжки вже ніколи не цікавили мене».

* * *

Цікавий експеримент провів жіночий клуб у Монреалі. Одній молодій жінці дали чек на 100 доларів. Вона повинна була вручити його джентльмену, який поступиться їй місцем у автобусі.

Зробивши марно сім поїздок, жінка під час восьмої одержала можливість вручити чек: один чоловік піднявся зі свого місця і жестом запропонував їй сісти. Взявши чек, він спокійно поклав його у кишеню і, посміхаючись, сказав: «Я все одно збирався вийти на наступній зупинці».

* * *

Західнонімецький соціолог Марія Крамер зробила цікаві дослідження: вона виписала, які професії мають герої розважальних фільмів

у ФРН. Серед них не виявлено жодного зварника, шахтаря, будівельника, верстатника чи слюсаря. Герої фільмів переважно багаті фабриканти і дами півсвіту.

* * *

Письменник Фред Селбі чотири рази поривався одержати аудієнцію у головного редактора однієї кінофірми в Лос-Анджелесі, щоб прочитати йому свій кіносценарій, але всі його спроби виявилися марними. Вп'яте він прийшов разом зі своїм братом. Удвох вони прив'язали головного редактора до крісла і, не звертаючи уваги на його бурхливі протести, прочитали йому весь сценарій від початку до кінця.

Фірма все одно відмовилася від нього.

* * *

У Лондоні під час одного конкурсу ерудитів треба було відповісти на запитання: що таке цивілізація! Першої премії удостоїлася така відповідь: «Іноді потрібно дізнатися, яка погода надворі. Замість того, щоб відчинити вікно і виглянути надвір, людина вмикає телевізор і слухає прогноз погоди. Це і є цивілізація».

ПІВЕНЬ ЗІЗУЛІ

Коротенька шифровка, що надійшла до восьмого європейського департаменту Центрального розвідувального управління США од віденського резидента, миттю поставила на ноги весь штат зазначеного відомства.

«За вірогідними, хоч і неперевіреними даними, — повідомлялося в депеші,— у Сполучені Штати прибуває професор Ернст Фішер».

— Чи не той це Фішер, якого уся західна преса величає «найвидатнішим мислителем нашого часу»? — подумав уголос шеф департаменту й наказав протягом доби зібрати всю можливу інформацію про гостя.

За двадцять чотири години помічник шефа з питань пильності доповідав:

— Ернст Фішер, 1899 року народження, син генерала австро-угорської армії, кредитоспроможний, одружений, вважає себе марксистом. Не може бути сумніву, що це — надзвичайно небезпечний суб'єкт.

— Чому ви так вважаєте? — поцікавився шеф.

— Цей Фішер іще в молоді роки протуркав усім вуха про те, що бачить недосконаліть буржуазного світу і готовий віддати усі свої сили боротьбі за його перебудову.

— Але не забувайте, колего,— включився в розмову спеціаліст по інтелектуалах,— що в період революційних боїв в Австрії, у лютому 1918-го, молодий Фішер добровільно вступив у загін самооборони, де діти заможних батьків вогнем і свинцем захищали свою власність від бунтівних матросів і робітників.

— Але ж це було давно! — стояв на своєму помічник шефа.

— Згодом,— вів далі спеціаліст по інтелектуалах,— узявшись за перо, пан Фішер витратив чимало сил і паперу на те, щоб переконати трудящих у перевагах буржуазного ладу і марності класової боротьби.

— Цікавий екземпляр,— мовив шеф департаменту. — І чим же, на вашу думку, можна пояснити отаке... кхм... роздвоєння?

— Мені б не хотілося поспішати з висновками, шеф, — відповів помічник. — Але сам Фішер у розмові з одним відомим психіатром признався нещодавно, що в ті далекі часи він захоплювався теоріями Зігмунда Фрейда і вважав, що оце, як ви сказали, роздвоєння викликане порушеннями в сексуально-психічній сфері. Є деякі подробиці...

— Можна не продовжувати,— перебив його шеф і по-молодецькому крутнув вуса. — Хто з нас не грішив у юності!! Я хочу почути про інше: пан Фішер червоний чи не дуже?

— Точніше, він називав себе червоним,— поправив спеціаліст-інтелектуал.

— Понад двадцять років,— додав помічник.

— Якщо судити по книжках доктора Фішера,— посміхнувся інтелектуал, ласкаво погладжуючи стос товстих фоліантів,— він ніколи не був надто червоним. Наприклад, відомо, що червоні заперечують можливість примирення ідеологій, а пан Фішер у своєму славетному трактаті «Мистецтво і співіснування» доводить, що мирне співжиття протилежних ідеологій цілком припустиме.

— Ану, ану! — пожвавішав шеф департаменту.

— Це квіточки,— лукаво посміхнувся спеціаліст по інтелектуалах. — Ось послухайте далі! Він запевняє, що в наш час пролетаріат втратив свою революційність, зробився консервативним і зовсім не зацікавлений у повалені капіталістичного ладу!

— Молодчина! — не стримався шеф. — От якби ще цей червоний написав, що підприємці й робітники стали тепер братами...

— А він так і пише,— підхопив інтелектуал. — «Мрія про кольоровий телевізор — запевняє пан Фішер — зріднила капіталіста й робітника, банкіра і безробітного. Тобто — ніяких класів, окрім класів телевізорів, і ніякої боротьби, окрім боротьби між телевізійними компаніями!»

— Прекрасно! — вигукнув шеф, гортаючи інший трактат — під назвою «Інтелектуали всіх країн, єднайтеся!» — Мені оцей червоненький подобається дедалі більше. Ось тут він заперечує робітничий клас, а ось тут запевняє, що інтелігенція і молодь — основні рушійні сили суспільного розвитку.

— Чудова думка! — захоплено витріщився на шефа помічник.

— Авжеж,— погодився той і погортав іще один мвнускрипт пана Фішера — «Що насправді говорив К. Маркс». — Нехай мене відправлять на пенсію, але я думаю, що ці книжки — блискучий внесок в революційну теорію! Причому внесок цілком, так би мовити, наш.

— Абсолютно вірно, шеф,— погодився спеціаліст по інтелектуалах. — Саме так і говорять про твори пана Фішера провідні західні газети! І лондонська «Таймс», і західнонімецька «Франкфуртер альгемайне», і віденська «Арбайтер цайтунг». Усі вони високо оцінили книжки нашого майбутнього гостя, особливо виділяючи ті місця, де він пише про шкідливість демократичного централізму в партії...

— До речі,— перебив його шеф,— чи маємо які-небудь відомості про мету наступного візиту Фішера в Штати?

— Лікування, сер.

— Знову порушення в сексуально-психічній сфері? Ну що ж, ласкаво просимо, дорогий професоре! Такі люди нам дуже потрібні!

* * *

Ми не ручаємося за точність діалога шефа департаменту ЦРУ з його колегами. Що ж стосується особи пана Ернста Фішера, цього старого півня з породи ревізіоністів, виключеного з рядів Компартії Австрії, якого так хвалять зозулі буржуазної ідеології, — то тут усе абсолютно точно.

О. МАЛЬКО.

СПІВАВТОРИ

...Йшов огляд-фестиваль народних талантів Чернігівщини.

Ведучий оголосив:

— Виступає зведений хор Прилуцького, Варвинського, Срібнянського, Талалаївського та Ічнянського районів. Хор проспіває кантату, текст якої створено самими учасниками самодіяльності. Виконується на мелодію популярної пісні «Димить туман»!

П'ятеро баяністів — по одному з кожного району — зробили вступ, і до залу полинув багатоголосий, злагоджений спів:

Уже давно — і вдень, і в пору пізню —
Приносить радість всім телеекран.
А в нас — коли не ввімкнеш телевізор:
Димить туман, димить туман...

Запрошує телепрограма нині
На фільм за твором Головка «Бур'ян».
Ми ж бачимо, як скачуть темні тіні
Й димить туман, димить туман...

Десь дивляться футбол, хокейні матчі,
Комусь концерт показує екран...
А в нас одна постійна передача:
Димить туман, димить туман...

Зал якусь мить мовчав. Потім, наче хвиля, рину-ли оплески — буря оплесків, суцільний штормовий шквал.

Члени журі, яким за становищем не належало проявляти емоцій, кричали «біс» і щосили ляпали в долоні. Сивочолий голова журі розчулено витер скупу чоловічу сльозу і гукнув прямо з місця:

— За майстерне виконання кантати і за створення оригінального тексту присуджуємо вам перше місце! Як, товариші члени журі, згодні? — повернувся він до своїх сусідів по столу, цінителів народних талантів.

— Згодні! — одностайно закивали цінителі.

— А ми не згодні! — раптом долинуло зі сцени.

Зал від несподіванки завмер, а члени журі отетеріли.

— Ми не згодні, — вийшов на авансцену керівник зведеного колективу, і його підтримав схвальний гомін хористів. — Треба нагородити й тих, хто фактично підказав тему пісні й створив умови для її написання. Тобто наших співавторів: керівництво РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ВИРОБНИЧО-ТЕХНІЧНОЇ ДИРЕКЦІЇ РАДІОЗВ'ЯЗКУ, РАДІОМОВЛЕННЯ Й ТЕЛЕБАЧЕННЯ, а також КИЇВСЬКУ ДИРЕКЦІЮ БУДІВНИЦТВА РАДІОЦЕНТРІВ ТА РАДІОРЕЛЕЙНИХ ЛІНІЙ МІНІСТЕРСТВА ЗВ'ЯЗКУ УРСР і разом з ними — місцевих товаришів: керівників ЧЕРНІГІВСЬКОГО ОБЛАСНОГО УПРАВЛІННЯ й ПРИЛУЦЬКОГО РАЙОННОГО ВУЗЛА ЗВ'ЯЗКУ. Саме завдяки їм телеглядачі згаданих п'яти районів ось уже кілька років підряд не сидять біля своїх телевізорів, а ходять активно на репетиції. Ходять, бо вдома нічого сидіти — на екранах, окрім темних ліній і диму, нічого не видно. Справа в тім, що існуючий телеретранслятор технічно застарів і не відповідає вимогам, а новий, що його встановлюють у Прилуках, невідомо коли й закінчать споруджувати. Тепер, товариші члени журі, розумієте, яку важливу роль зіграли у створенні хору і пісні керівники тих організацій?..

Журі й досі радиться — не знає, яке прийняти рішення.

І. НЕМИРОВИЧ.

РОДИЧ СОНЦЮ

Всі соромлять скрізь Степана:
— Ох, життя твоє погане:
Скільки чорних плям на ньому!..
Час вже край покласти цьому!
Він же, знай, веде своє:
— І на сонці плями є.

Ренальда ПИМЕНОВА.

м. Донецьк.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

(із журналів «СТЪРШЕЛ» — Софія, «ФЮЛЕШ» — Будапешт, «СІ-ПАРІ» — Париж, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава, «ЕВРОПЕО» — Мілан, «ВІЄ НУВО» — Рим).

— Це наш найкращий учень. Він дуже швидко приносить пиво.

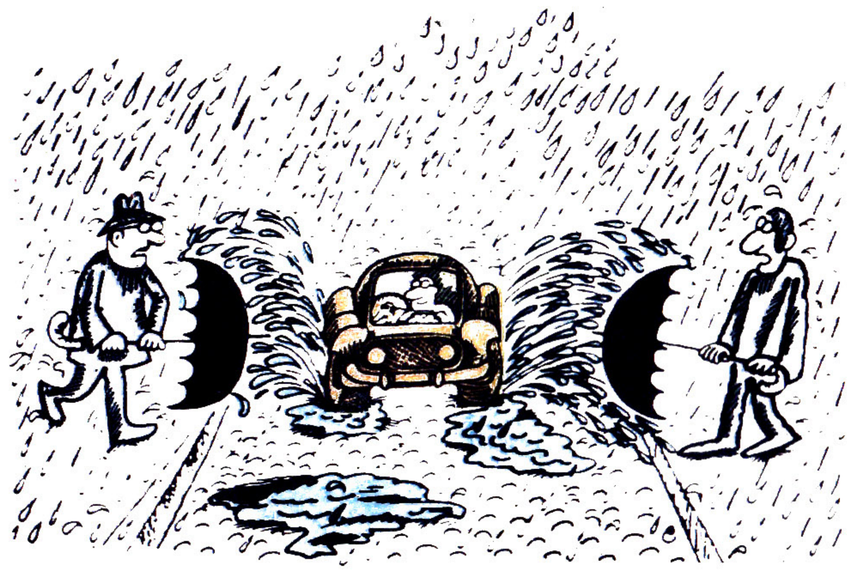

Без слів.

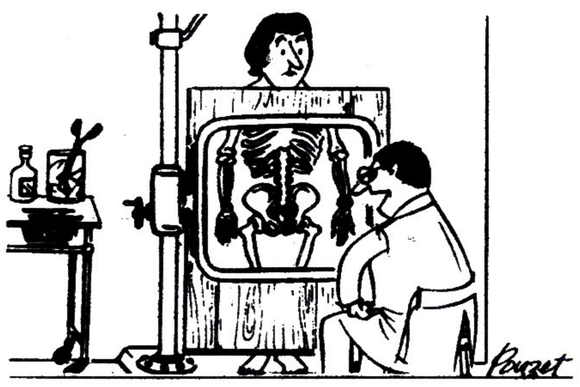

— Ясно, у вас зіпсований годинник.

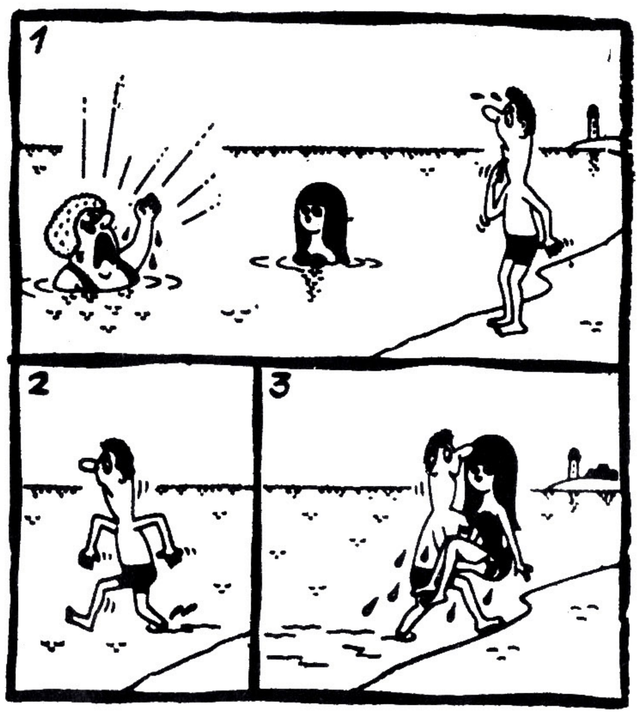

Без слів.

— Що ви розумієте в коханні!..

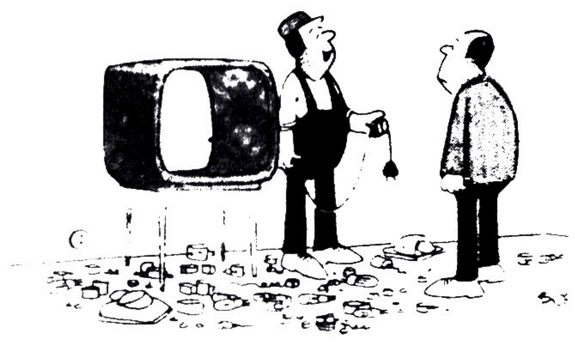

— Виявляється, несправний штепсель.

— На це місце призначимо двох працівників. Один працюватиме, а другий ходитиме по засіданнях.

— Це ви викликали водопровідника!

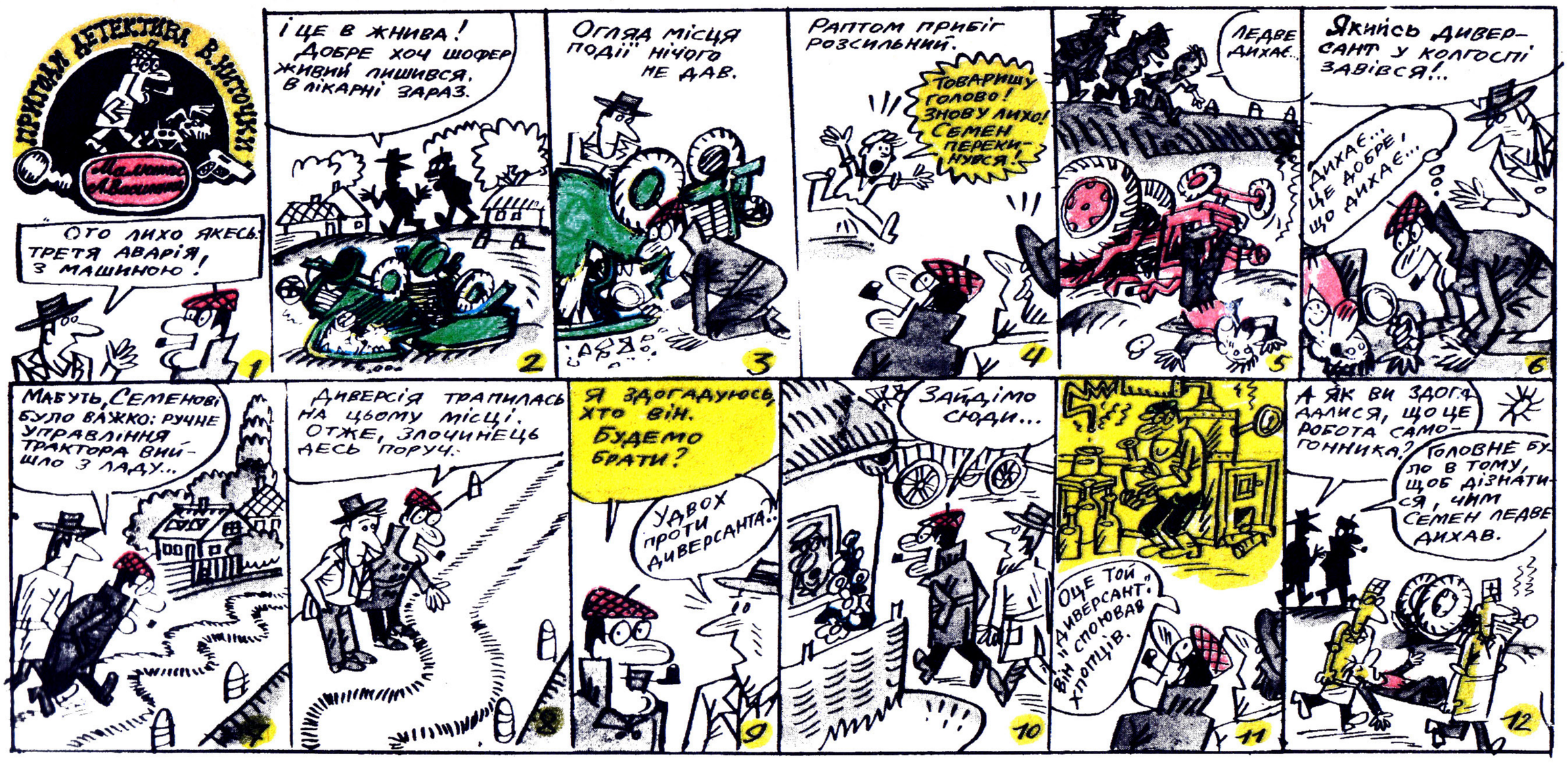

Друже Перче!

perec-ua.

perec-ua.

Колись, кажуть, одного суб'єкта дуже здивувало, що чорна корова дає біле молоко. Тепер таких, м'яко кажучи, дивaків уже начебто нема, перевелися.

Тепер декому інше дивним здається. Наприклад, те, що нам, працівникам Криворізького молокозаводу № 1, окрім кефіру, ряжанки і сметани, планують ще й виробництво... залізної, сталевої та іншої металевої стружки. У 1974 році ми, наприклад, зобов'язані здати на склад «Вторчормету» 45 тонн металобрухту.

Може ти, Перче, нам підкажеш, як цей чорний метал вилучити з білого молочка. І не тільки нам, але й тим, хто так велемудро планує.

П. ОВСЯННИКОВ.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

Ось уже кілька місяців в Ічнянському універмазі «Берізка» — стовпотворіння. Штурмують його представники усіх зоопарків країни. Бо хтось пустив чутку, що тут продають муху, а в навантаження до неї дають слона.

Усе це, Перче, вигадка. Продають, припустімо, у нас покривала, а в навантаження додають такої ж вартості скатертини. До рушників додають шматки бракованої тканини. А мух ніхто не продає. Хоч вони є. Не тільки в магазині. Продавець Черненко та продавець Дем'яненко мають мухи у носі: торгують так, як їм заманеться. Але слонів нема. Ніхто їх у магазині не бачив. Навіть голова Ічнянського споживчого товариства В. О. Аверкін.

Тож повідом, Перче, отих паломників, щоб даремно до нас не їхали, часу марно не гаяли.

ПРАЦІВНИКИ РАЙОБ'ЄДНАННЯ «СІЛЬГОСПТЕХНІКА».

м. Ічня
Чернігівської області.

Запрошую тебе завітати до нас на чарку чаю. Не подумай, що натякаю на щось інше. Ні, саме на чай. А чому, запитаєш тоді, на чарку, а не на склянку, як то водиться в людей. А тому, що на цілу склянку в нас може чаю не вистачити.

Річ у тім, що нерідко покупець бере в магазині пачку чаю, а в ній того чаю виявляється лише кілька крихіток або й зовсім нема, хоч сама пачка ціла й акуратно запечатана.

І винен у цьому не продавець і не ми, працівники продовольчої бази зміщторгу. Такі цілі порожні пачки нерідко трапляються в ящиках, що їх надсилає нам Одеська чаєрозважувальна фабрика.

Уперше ми просигналізували про це відповідним актом і листом ще в 1972 році. Відповіді з фабрики ніякої не одержали, а порожні пачки надходять і донині.

Подейкують, що винуватити тут нема кого, бо чай фасують не люди, а автомати. Але ж за два роки, гадаємо, можна не тільки автомат, а й зіпсовану людину виправити. Навіть бракороба та бюрократа.

М. ТРУБИЧ,
комірник продбази Стрийського зміщторгу.

Львівська область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Мандруючи по Івано-Франківщині, Перець завітав до славного курортного селища Ворохти і те, що підмітив своїм перчанським оком, занотував та опублікував у журналі № 5 (фейлетон «З олівцем по Ворохті»).

Голова виконкому Івано-Франківської облради тов. П. Кайкан повідомив, що виступ журналу розглянуто. Критику визнано вірною.

Для поліпшення благоустрою та обслуговування населення і відпочиваючих виконком облради затвердив заходи перспективного будівництва об'єктів культурно-побутового призначення, школи, кафе, кінотеатру, підприємства зв'язку, шляхів у Ворохті

На 1974 рік заплановано збудувати телевізійний ретранслятор, реконструювати дорогу Ворохта — Заросляк.

Виконком Надвірнянської райради після обговорення фейлетону також затвердив заходи по впорядкуванню селища, залучивши до цього усі підприємства і організації Ворохти.

Нинішнього року закінчується будівництво двох капітальних залізобетонних мостів на шляху Кремінці — Ворохта.

У центрі селища буде прокладено тротуари, капітально відремонтовано вулиці Леніна і Лесі Українки та збудовано підпорну стінку вартістю 41 тисяча крб.

Ворохтянський лісокомбінат приступив до реконструкції Будинку культури з добудовою його ще на 100 місць. Відремонтовано лазню, нині вона вже працює.

Після виступу «Перця» звернуто увагу місцевих органів на раціональніше та доцільніше використання коштів, відпущених на благоустрій та будівництво шляхів і мостів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12. 41-89-17. 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 15 (937). (на украинском языке).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 2. VII. 1974 р. Підписано до друку 16. VII. 1974 р. БФ 10200
Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк 2. Умовн.-друк. арк. 2.8. Обл. вид. арк. 4.54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03719. Тираж 2 850 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

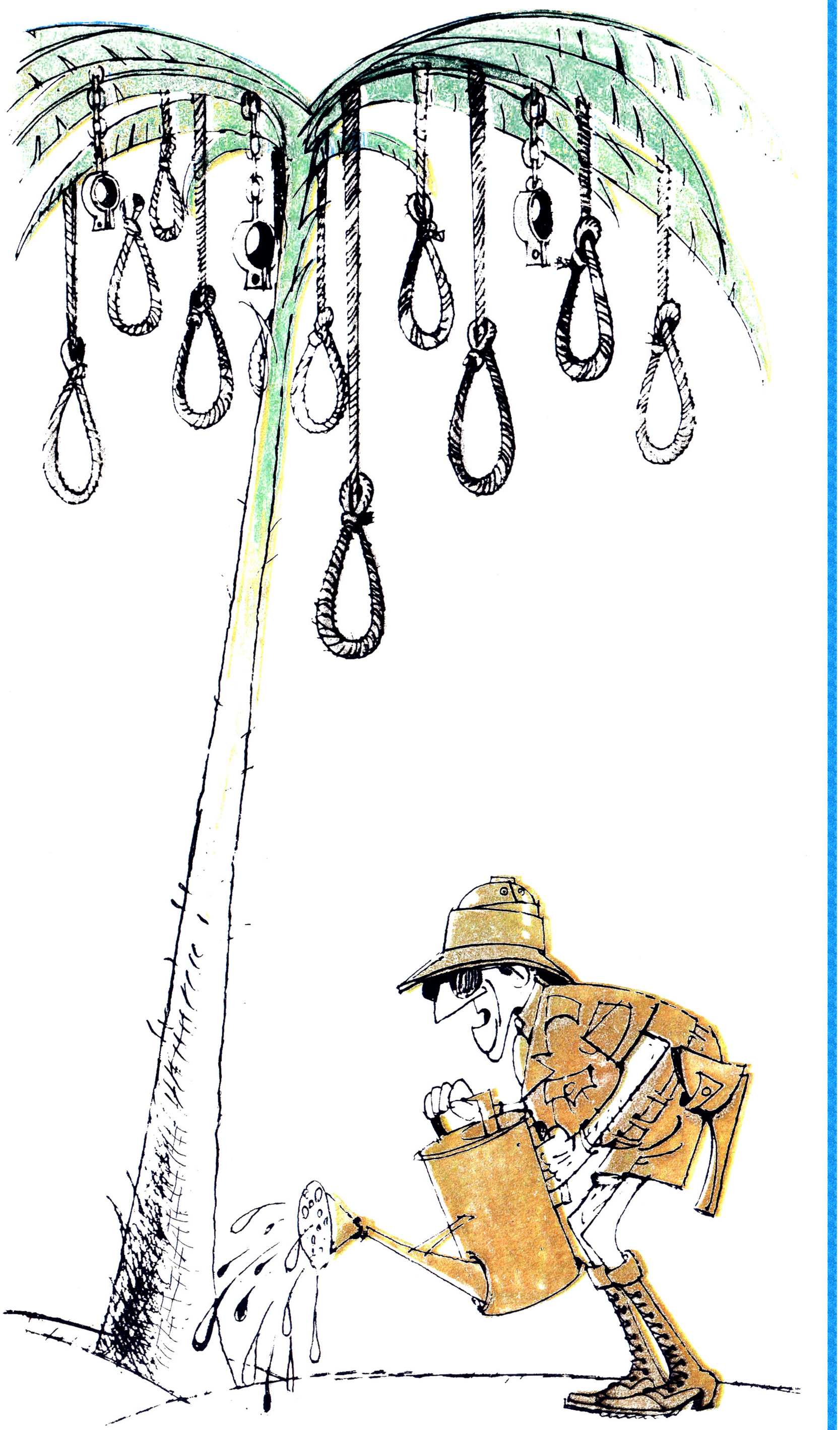

Південноафриканський гібрид.

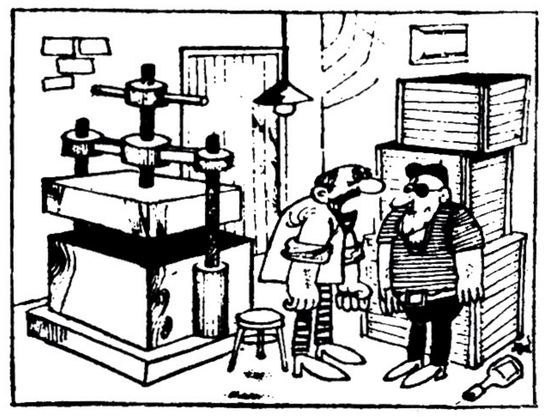

— Хай йому біс, через ці валютні кризи нема ніякої вигоди робити фальшиві гроші.

«Берлінер цайтунг».

— Бігом у магазин, поки ціни знову не підскочили.

«Вельт», Гамбург.

ПЛОДИ АВТОМАТИЗАЦІЇ

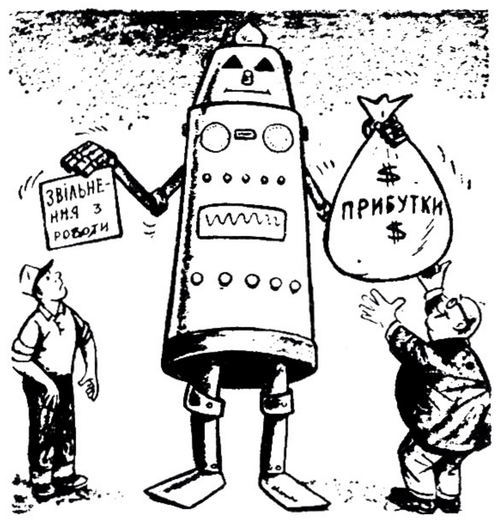

Кожному своє: монополіям — прибутки, трудящим — безробіття.

«Життя і слово», Торонто.

«Вільна Європа» і її коник.

«Шпильки», Варшава.